Ancaley

DİRENCİİ _ MELİHAİ

— Hiç unutamıyacağımız bir gün bu, güzelim!..
— Evet paşacığım: Bir Nisan!

NECMİ R. 39

26ncı sayıda 1inci cilt tamamlanıyor!

Amcabey okuyucuları, nefis bir cilt kapağı içinde hazırlanmakta olan bu altı aylık koleksiyona sahip olmak istiyorlarsa, siparişlerini şimdiden bildirmelidirler...

Amcabey

Birinci cildini, ikinci cilde abone olan Okuyucularına yarı fiatına verecektir

Birinci cilt (26 sayı) 30 : Lira İkinci cilde abone olanlara : 15 Lira

Amcabey Haftalık Politik - Sosyal Mizah Gazetesi

YIL: 1, CİLT: 1, SAYI: 24, 1 Nisan 1964 Çarşamba

İLK KURUCUSU :

CEMAL NÂDİR GÜLER

SAHİBİ :
Bülent Hikmet ŞEREN
Yazı İşleri Müdürü :
Mustafa YALÇINER
Sekreter :
Beyhan ŞEREN

ADRES : Türbe, Boyacı Ahmet Sok. Nuri Bey Han, kat: 3, No. 1-2, Çemberlitaş - İstanbul.
ABONE BEDELİ : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira.
İLÂN FİATI : Kapak içi santimi 20, iç sayfalar 30 liradır.

YAZARLARI :

M. Sanım AKAY
Kenan AKINCI
Şakir BALKI
Necdet Rüştü EFE
Azmi Nihad ERMAN
Burhan ESEN
Yalçın KAYA
Orhan KEMÂL
Güzin SAYAR
Namık Kemal ŞENAY
Bülent Hikmet ŞEREN
Vedat ÜRETÜRK

ÇİZERLERİ :

Zeki BEYNER
Cavid ÇEVİKUS
Orhan ENEZ
Mustafa EREMEKTAR
Yurdagün GÖKER
Yurdaer KALAYCI
Necmi RIZA
Burhan SOLUKÇU
Bülent ŞEREN
Cemil YÜREKLİ

★ **Bu sayının iç dizgi ve baskısı ERCAN Matbaasında, Kapak baskısı KARADENİZ Matbaasında yapılmıştır.**

25 x 35 EB'ADINDA

Merdane kalıbı dahil 3 adet merdaneli
Yeni imalât

EL PEDALI

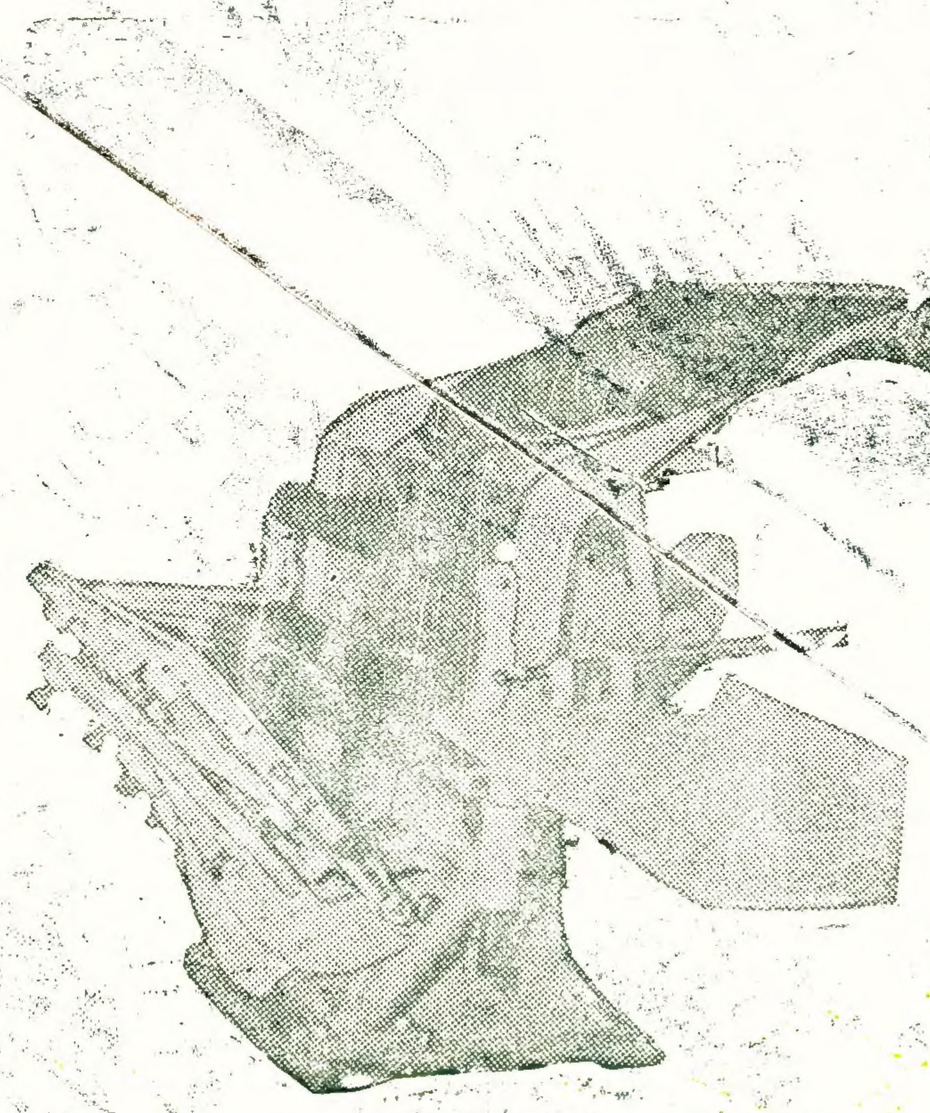

Satış yeri : Cağaloğlu, Hilâliahmer Cad. 5/3
OKYAY Matbaası - İstanbul
Telefon : 27 26 24 (Amea : 76)

YIL : 1
1
NİSAN
1964

Amcabey

CİLT : 1
SAYI : 24
100
KURUŞ

★ HAFTALIK POLİTİK - SOSYAL MİZÂH GAZETESİ ★

DÖN BABA DÖNELİM

Bir yön arıyoruz kendimize, besbelli... Ama sadece arıyoruz! Bulsak, bulabilsek, yönü bulduğumuzdan kimin haberi olacak, bize kim haber verecek dersiniz?

Şu memleketi kurtarıp, şu devleti kurduğumuz kırk yıl içinde, değiştirmediğimiz yön, dönmediğimiz taraf kalmadı. Beş on yıl ileri gidip, beş on yıl sağa sola bakındıktan sonra, birkaç yıl duraklayıp, on yıl gerisin geriye yürümek, sonra tekrar ileriyi bulmak için kimi sağ, kimi sol karışımı bir çarkla etrafa dağılarak, bu dağınıklığı da düzeltip, toparlamak ümidiyle tek ayak üstünde durmaya çalışmak ve yerinde sıçrayıp, seksek oynamaya başlamak... İşte kırk yılın blânçosundan sonra, şimdi içinde bulunduğumuz sonuç!

Halimizi seyredip bize bir anlatan olsa, yapacağımız son hareket, bir de sırtüstü yatıp, güle güle katılmak... Ne dersiniz, belki o zaman, vücudumuzun yeryüzünde bulamadığı yöne, ruhumuz gökyüzünde uçarken kavuşacaktır!

★

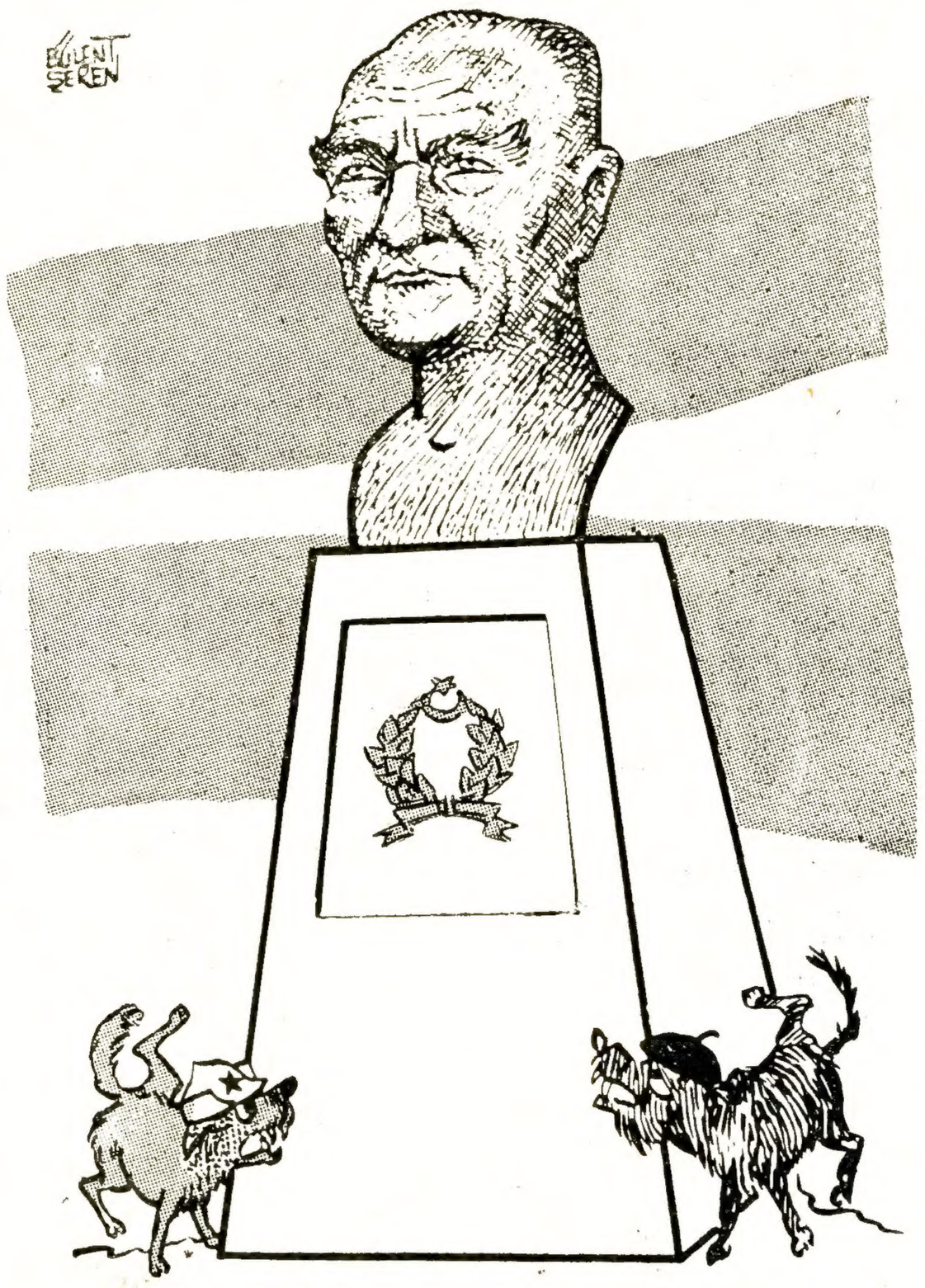

«Ecel geldi cihane — Sağcı, solcu bahane!»

Evet, bir yön arıyoruz kendimize... Ama bu yönü, bir toplum olarak bir devletin eli altında yaşarken fert fert mı arıyacağız? Her ferdin bir yönü, her yönün başka bir gidişi mi olacak?

Devlete hâkim olanlar, fert fert halledilemiyecek meseleleri toplum adına devlet eliyle yapması gerekenler, yani politikacılar, bu yön bulma işinde bir ışık tutabiliyorlar mı? Topluma yön verecek bu adamların kendi yönleri nedir? Mesleklerinin gerektirdiği gerçek yöne atılabilmişler midir?

Politikayı politika için mi yapmaktadırlar, halk için mi?..

Politikayı halk için yapmıyorlarsa, halkın yönü yordamı fertlerin arzularına terkedilip, yüzüstü bırakılmış demektir. Ve politika politika için yapılıyorsa, halkın değil, sadece politikacının mesleği ve şahsî menfaatleri kollanıyor demektir...

Bir yandan nurcularla, bir yandan aşırı solcularla savaşmaya kararlı göründüğümüz şu anlarda, yaptığımız beyaz ihtilâlin rengi bir ihtiyarlık ve içi geçmişlik alâmeti sayılmadan, topluma yön verme bahsinde «Eyvaaah, bir Saidi Kürdî kadar da marifetimiz yokmuş...» diye ağzımız bir karış açık kalmadan, Mecliste birbirimizin kafasına fırlattığımız çantaları, birer kere de oy birliğiyle kendi kafalarımıza vuralım...

Belki ihtirastan dönen başlarımızın aklı bir parça yerine gelir de, içinde yaşadığımız asrın bu en korkunç girdabında, sârası tutmuş arap hacılar gibi toplumca dönüp durmaktan kurtuluruz!

Bülent Hikmet ŞEREN

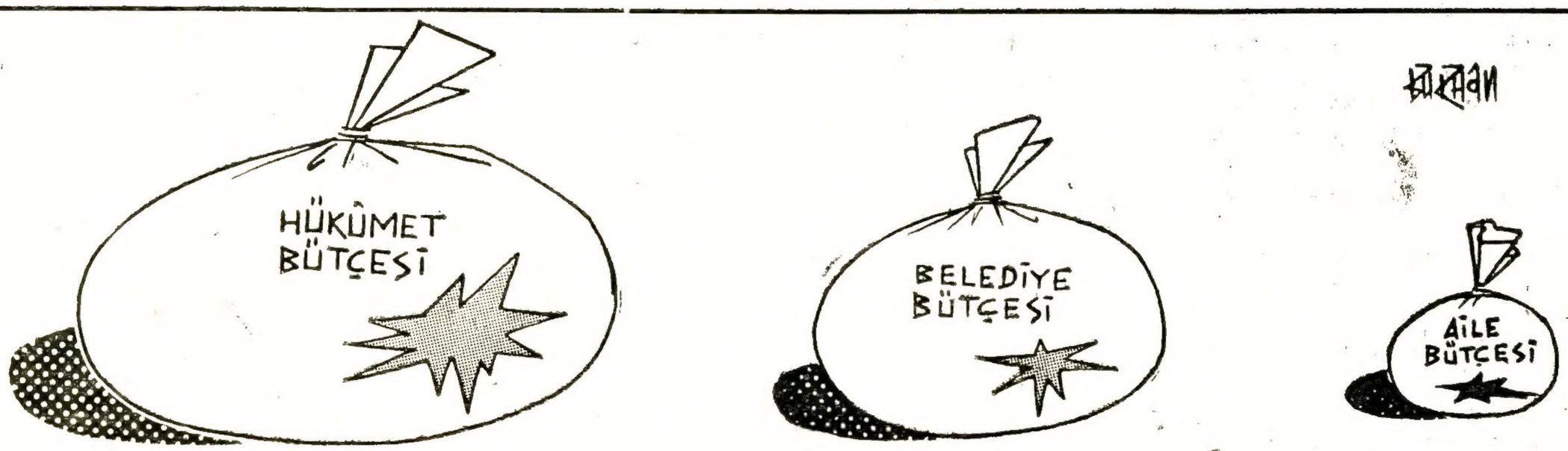

AÇIK REJİM

Dansöz Fabrikası

Yalçın Kaya

Kasketi kısa siperli olan adam:

— Sen o paraya he de! dedi. İyi para o! Gerisi seninle karın arasında kalmış bir mesele. Yok sen yüzde seksen istermişsin, yok karın yüzde altmış beş verirmiş; orası ikinizin bileceği iş!...

Ev sahibi, ellerini pijamasının ceplerine sokarak:

— Kırk binden kırk para aşağı olmaz! dedi. Hem de parayı trink isterim.

Kasketlinin yanındaki kabak başlı adam:

— On bin de karına, senin hesabına göre, elli bin! Nerde bu bolluk?

— Canınız isterse! dedi ev sahibi.

Kasketli:

— Çocuk bir de oğlan oluyor mu? dedi. Elli bin kâğıt sokağa atıldı demektir. Ev sahibi, göbeğini kaşıdı. Gözlerinden «Türk öğün, çalış, güven» ifadesi fışkırmaktaydı.

— Garantisini veriyoruz, oğlum! dedi. Şu kadar yıldır Hüseyin Alev'in bir kere sektirdiği görülmüş mü?...

Kabak kafalının bakışlarında şüphe belirdi:

— Belli olmaz! Kırk yılın başında oğlan olacağı tutar da, o da bize denk gelir. Allahın işi bu!

Canı sıkılan ev sahibi:

— Biz, peygamberin işi demedik ya! dedi. Elbet Allahın işi!... Ama sorarım sana: Allahın bir Hüseyin kulu daha var mı yeryüzünde?... Ver hadi cevabını!

Kasketli:

— Canım, onu biliyoruz da, dedi, hani bir aksilik olursa diyoruz. Yoksa sanatına lâf yok yânî!

Ev sahibi kızdı:

— Lâf yok da, ne demiye iki saattir çalkalayıp duruyorsunuz?... Adamın tepesini attıracaksınız; kırk bine de yapmıyorum diyeceğim şimdi!... Sanki elimde mal kaldı da, alın diye size yalvarıyorum!... Pahalı geliyorsa almayın yahu! Yalvaran mı var? Avrupa, Amerika ayaklarıma kapanıp duruyor. Size kaldıysam öleyim be!..

Kasketli adam, ev sahibini yatıştırmaya çalıştı:

— Kızma be Hüseyin Ağbi! Pazarlıkta kızılmaz. Mal senin! İster verirsin, ister vermezsin!

— Kızma diyor yahu! Sen olsan kızmaz mısın?... Sümüklü bile yirmi bin alıyor çocuk başına. Üstelik garanti de vermiyor. İsmail'in yüz bin kâğıdı gitti bu yolda. Karı arkası arkasına beş oğlan doğurunca, İsmail mahvoldu. Biz hem garanti veriyoruz, hem mal!.. Sümüklünün bir kızını göster de, falan kralın karşısında raksetti de!.. Belediye Başkanından yukarıya çıkmış bir tek kızını gösteremezsin onun!

— Biliyorum, ağbi, kızma! Zaten bildiğimiz için doğruca sana geldik.

— Biliyorsunuz da, otuz bin, otuz iki bin ne oluyor? Bırakın yahu! Sanki ilk defa alışveriş ediyoruz!

— Otuz beş bine de olmaz mı?

Kabak kafalı, kesin bir ifadeyle sordu:

Ev sahibi kestirip attı:

— Kırk bin!... Hem bir daha gelirseniz kırk bine de vermem.

Kasketli:

— Yahu, seninki ne biçim esnaflık böyle?...

— Ne biçimse ne biçim!... İşine gelirse alırsın, işine gelmezse almazsın!

Kabak kafalı ayağa kalktı.

— Son sözün bu mu?

Kasketli de kalktı.

— Bu!... dedi ev sahibi.

Alıcılar çıkmak üzere kapıya doğru ilerlediler. Ev sahibi yerinden kımıldamamıştı. Kasketli dönüp sordu:

— Sümüklü değilim ben, sokak kapısı arkasında pazarlık edeyim!..

Alıcılar birbirlerine baktılar. Kasketlinin bir göz işareti üzerine kabak kafalı konuştu:

— Otuz yedi bin beş yüz?..

Koltuğa iyice yaslanan Hüseyin Alev, başını kapıya çevirmeden cevap verdi:

— Kırktan kırk para aşağı olmaz!..

Kabak kafalı söylendi:

— Bu kadar da inat artık...

— Paşa gönlünüz isterse!

Alıcılar kapıdan çıkıyorlardı. Hüseyin Alev yine başını çevirmeden konuştu:

— Sokak kapısından çıktığınız anda kırk beş bin, haberiniz olsun!...

Alıcılar tekrar birbirlerine baktılar. Kasketlinin göz kapakları kırk bini göz kasasından çıkarmamak ister gibi önce sıkı sıkı kapandı. Fakat sonra bu kapanış, teslimiyet ifadesine büründü. Kabak kafalı, arkadaşına uydu. Ev sahibine:

— Yenge he diyecek mi? dedi.

Hüseyin Alev, parayı cebinde farzetmiye başladı. Kabak kafalıya:

— O işi sen bana bırak! dedi.

Kasketli:

— Yalnız Ceysun işine dönmesin! diye konuştu.

Ev sahibi:

— Onda benim kabahatim yok! dedi. Bizim namussuz karı, darbukacıyla yatmış meğer. Ben, çocuk benden diye öğünüp durayım!.. Mesele, kan muayenesinde anlaşıldı. Hayır, şaş kal, birader! Hüseyin Alevin kızı dokuz yaşına girsin de, bir defa olsun içinden gelip elini kaldırıp oynamasın! Olacak iş mi yahu?... Ama söyleyin, parasını geri vermedim mi Hakkı'nın?

Kabak kafalı:

— Canım, vermesine verdin ama, Hakkı dokuz yıl boşu boşuna ümitlendi durdu ya! dedi.

— İş bu, ak da olur, ot da olur! Ama kan muayenesinden sonra parayı santimine kadar geri vermişim. Dokuz yıllık boğaz, giyim, okul parasına kadar...

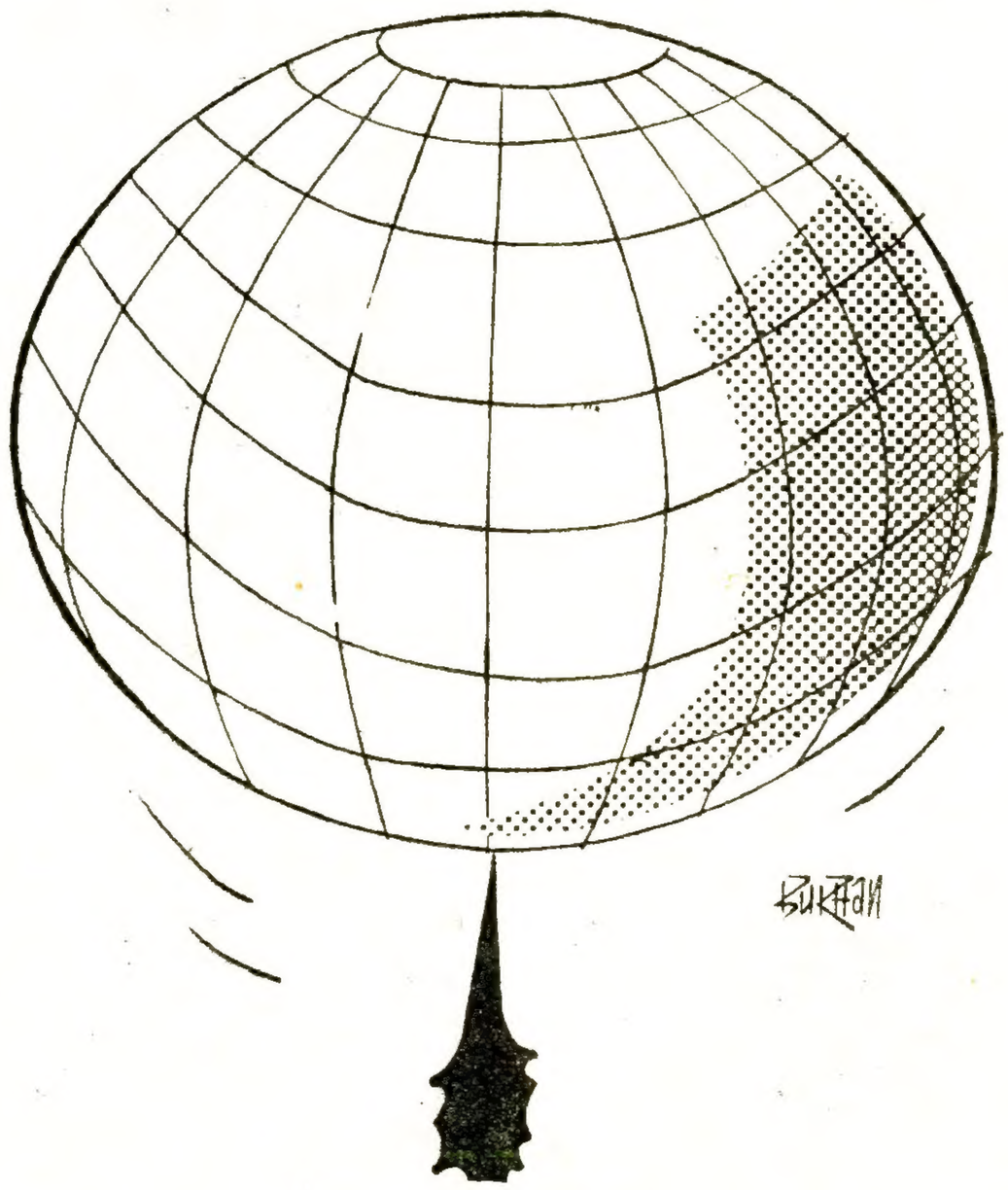

YAZISIZ

— Biz de dokuz yıl beklersek tamam olur yânî! dedi kasketli. Zaten etimiz budumuz ne?... Aman yengeye mukayyet ol!

Hüseyin Alev:

— Maymunun gözü açıldı, dedi. Ben de ister miyim canım zaten!

Arkasından ekledi:

— Karı sanmış ki, o zaman, bütün hikmet kendisinde! Darbukacıyla yatınca bu iş olur yine diye düşünmüş. Kadın aklı işte. Ama bir sopa çekmişim ki, torunu bile yapmaz bir daha!

Kasketli sordu:

— Ceysun ne oldu sonra?

— Bale öğretmeni oldu... Arasıra ziyarete gelir. Beni babasından fazla sever.

Kabak kafalı adam:

— Raksedemiyen ne olur? Baleci olur elbet! dedi.

Sonra kırk bini saymıya başladı. Para sayma işi bitince bir soru sordu:

— Ağbi be, hem alafranga, hem de oryantal dans yapabilecek bir çosuk şeyliyebilir misin?

— Alâsını hem! dedi Hüseyin Alev. İstersen Çin dansı da yapar.

Kasketli âdeta yalvardı:

— Ağbi be, bu işi nasıl yapıyorsun Allahaşkına?..

— Meslek sırrı! dedi ev sahibi.

Sonra gülerek devam etti:

— Yok canım, ne sırrı!.. Söylesem de yapamazsın ki! Onun mayası bende. Birazı da karıda!

— Yapacağımızdan değil, canım! Merak işte! Söylemek zorunda değilsin elbet!

— Bak nasıl oluyor, dedi ev sahibi: Hangi dansı istiyorsan, yânî oryantal, alafranga, Afrika, onun plâklarını koyuyorsun pikaba. Haa, bende altı tane pikap vardır. Altısı da otomatik... Faraza üç çeşit dans sipariş edildi: İspanyol, alafranga, oryantal... Çalıştırırsın pikapları, girersin yatağa... Karının yanına...

Kabak kafalı:

— Allah belânı versin senin! diyerek güldü.

— Cümlemizin... dedi ev sahibi.

Kasketli:

— Eeee, sonra? diye sordu.

Ev sahibi:

— Sonrası mı var bu işin? dedi. Evli adamlarsınız, anlatmaya ne ha-

cet?

— Peki ağbi, dedi kabak kafalı, siz dans yapıyor musunuz bu arada?

— E tabii, bir kaç figür yapıyoruz. Ama esas olan, figürden çok müzik! Ben muhtelif yollarını denedim: Figürlü, figürsüz, müzikli, müziksiz... Figürsüz olanı pek farketmiyor da, müzik koymadın mı çuvallıyor, her ne hikmetse...

— Allah Allah! dedi kabak kafalı.

— Bir keresinde ne oldu bak! dedi ev sahibi. Bir akşam, yemekten sonra oturmuş, radyo dinliyoruz. Ajans başladı. Derken arkasından oyun havaları... Ama nasıl oyun havaları!... Yerinde duramazsın. Öyle esaslı!... Ben şimdiye kadar o kadar hareketli oyun havası duymadım. Yirmi yıl önce oluyor bu... O sırada elimde sipariş mipariş yok. Karı kalktı, oynamıya başladı. Bu fırsat kaçırılmaz dedim kendi kendime. Karıya «Bırak lan oyunu şimdi!...» dedim. Hemen bir şark kündesi!... Oturma odasında, halının üstünde... Kendi kendime, bu işin bir yirmi bini var dedim. O zaman da yirmi bin lira, para!... Şimdinin yüz elli bin lirası. O günlerin fiyatı dört bin lira...

— Dört bin lira nerde, kırk bin lira nerde?... dedi kasketli.

— Eee, o zaman öyle! dedi ev sahibi.

Sonra bıraktığı yerden devam etti:

— Karı hamileyken, çocuğu Zeytingöz'e on yedi bin beş yüzden satmıştım. Doğdu, doğacak derken... Doğdu. Verdik Zeytingöz'e... Adam, on yıl, çocuğun üstüne nasıl titredi bilsen. Titremez mi? On yedi bin beş yüz vermiş!... Ama bir yandan da müthiş seviniyor. Piyasanın tek oyuncusu olacak diye... Kız, sekizinde oynamıya başladı. Hem öyle oynuyor ki, herkesin parmağı ağzında kalıyor. Daha o yaşta ustalarını geçmişti. Gelgelelim, bir kusuru yüzünden gonca iken soldu, kurudu. Fakat bir kusur ki, sorma!.. Affedersiniz, oyun sırasında münasebetsiz yerinden fena bir ses çıkarıyordu. Hem öyle ki, gürültüsü davulu, zurnayı bastırıyor!...

Kabak kafalı sordu:

— Allah Allah!... Bir hastalık falan?

— Hastalık yalnız oyun sırasında mı olur?... dedi Hüseyin Alev.

— Hayır, yâni belki fazla hareketten diyorum.

— Değil. Biz de önce öyle sandık.

Kasketli sordu:

— Peki neymiş?..

— Öyle ya! dedi Kabak kafalı.

Ev sahibi gülmiye başladı. Gülerken burnundan iki dizi inci sarkıverdi. Adam, burnunu pijamasının koluna sildi. Arkasından:

— Neden sonra hatırladım, dedi: Biz, karıyla sevişirken, radyo bir ara parazit yapmıştı. Çocuk, oyun sırasında fena ses çıkarmayı ordan kaptı, sizin anlıyacağınız.

Yalçın KAYA

Ramiz Gökçe'nin 1936 da çıkan bir karikatürü :

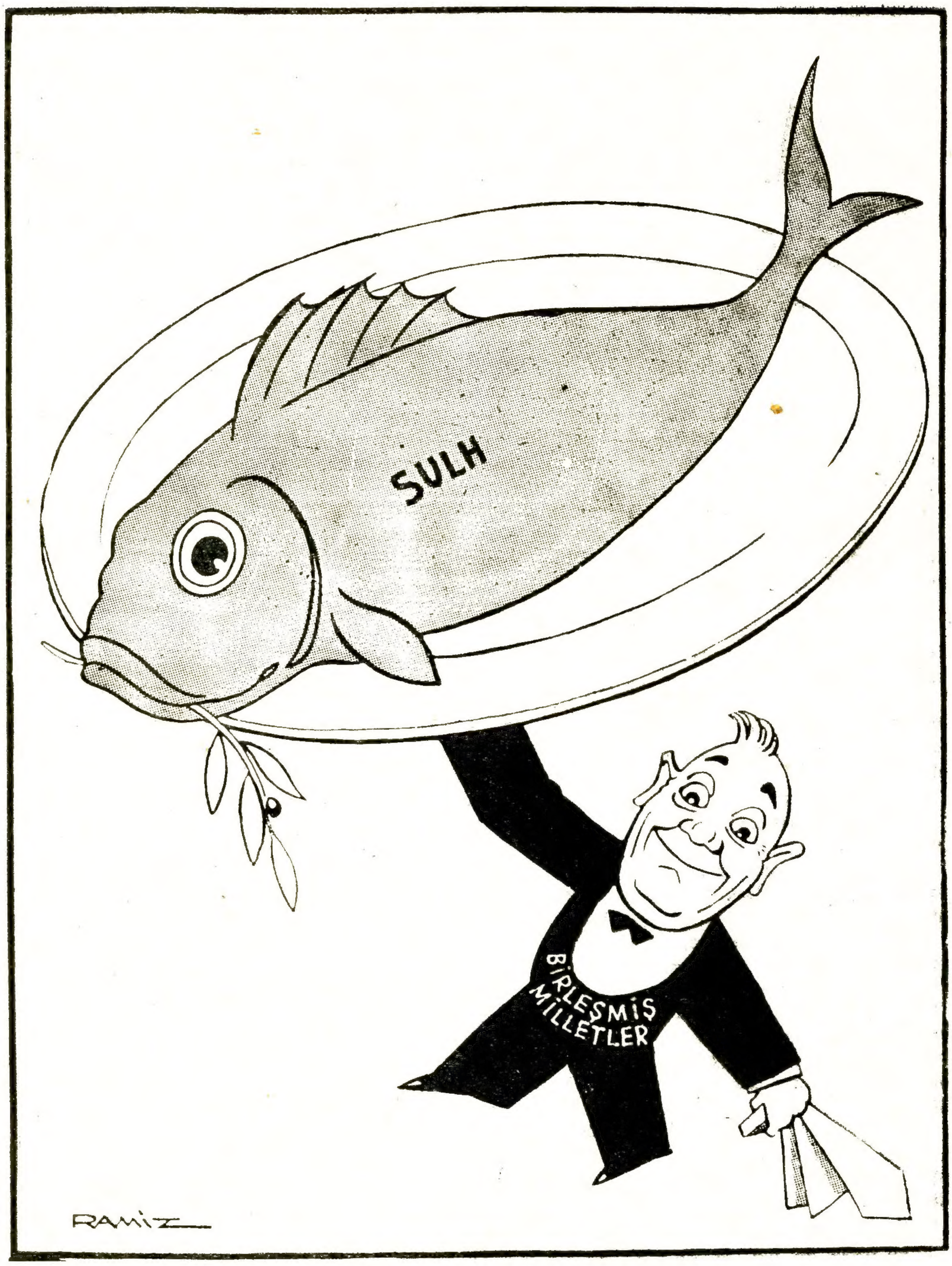

«Uluslar Kurumu'nun 1 Nisan hediyesi»

GÖBEKTAŞI

Memleket dökülür..

Mardin Devlet Hastanesinde yanlış ilâç verilen beş hastanın etleri dökülmeye başlamış.

İşte ortaya gene bir orantı meselesi çıktı.

Yanlış bir ilâçla beş kişinin etleri dökülürse, sakat bir politik icraatla ne olur?..

Hiç, sadece memleket dökülür, o kadar...

Aman dikkat!

Amerikalı bir kişi müslüman olmuş.

Sakın politikaya girmesin.

Aksi halde dinden imandan çıkacağına senet veririz.

Ya özel okullar?

Millî Eğitim Bakanı Öktem:

«— Eğitimi ticaret konusu yapmıyacağız» buyurmuş..

Biz dini bütün bir ulus olarak «dini ticaret malı» yaptıktan sonra, eğitimi niye yapmıyalım?

Yani şu özel okullar ne menem şeydir?

İleri gitme...

İşte size çiçeği burnunda bir haber:

«Silifke Adalet Partisi kongresinde konuşan hatipler «Gerçek ilericinin kendileri olduğunu» söylemişler.

Yani ne kadar İLERİ gittiklerini nihayet farketmeğe başladılar galiba...

Kaç hacının haçı?

Hacı adayları kaçak olarak hacca gidiyorlarmış.

Eh, koltuk altlarından haç çıkardıktan sonra, vergi kaçırmanın da yolunu buldular demek.

Bari kaçak olarak gittiklerine göre, kaçık olarak geri dönmeseler..

Hızlı Osmanlar...

«Hızlı Osman» adlı bir film çevriliyormuş. Konusu Güzellik seçimi maskesi altında yapılan seks dalavereleriyle ilgili... İşte bu filmde de kadın artistlere olmıyacak rezaletler teklif edilmiş, buna yanaşmıyan aktrisler filmi yarıda bırakmışlar...

Yani adamlar halka ahlâk dersi vereceğiz diye ahlâksızlığın daniskasını yapmışlar...

Eh ne de olsa çevrilen filmin adı «Hızlı Osman»... Çevirenleri de senaryodan daha hızlı çıkmışlarsa, ne var bunda şaşılacak?

M. Samim AKAY

Marcel GİLLET'den:

AHMET ANGIN

Arkadaş Hatırı

Gisele içini çekerek arkadaşı Laura'ya dedi ki:

— Hayır, eminim artık... Ben onu sevmiyorum! Gérard için hissettiğim şey aşk olamazdı. Bunu, seyahate çıktığı ve kendisini bir hafta süre ile görmediğim zaman anladım. Asla üzmedi beni bu... Yani bunun, bir sempati olduğunu anlamıştım.

Laura gülümseyerek Gisel'e:

— Doğrusunu söyleyim, ben de senin ona âşık olduğuna inanmıyordum. Sadece, fikrimi söylemekte müteredditidim. Madem öyledir, bırak onu! Kendisile açıkça konuş ve salıver, çekip gitsin!..

Gisele düşünceli:

— Ah, hayır!.. dedi. O kuvvet yok bende!..

Bir sigara yakıp konuşmadan yarısına kadar içti. Sonra devam etti:

— Hayır Laura, bunu yapamam! Söyliyeceklerimi şaşırırım. Gülünç bir duruma düşerim. İki üç defa bunu kendisine söylemeğe çalıştım, fakat dilim dolaştı, bütün vücudum titremeğe başladı. Bu gibi işlerde çok korkağım ben!..

Laura:

— Hakkın var! diyerek anlayışlı bir hareketle arkadaşının elini sıktı.

Gisele kıpırdamadan sordu:

— Şu halde, ne yapmalı şimdi? Onu sevmeden randevularına gitmekten dolayı büyük bir pişmanlık duyuyorum. Onun, bu durum içinde yaşamasına müsaade edemem. Sözleri, okşayışları, öpüşleri bana akla gelmiyecek kadar büyük bir acı çektiriyor. Onu bırakmak için uygun bir sebep bulmalıyım!..

Laura:

— Yani, ne demek istiyorsun, canım? diye sordu.

— Şey işte... İşler öyle gelmeli ki, güya onun kusuru yüzünden ayrılmış olalım. Faraza, yolda başka bir kadınla arkadaşlik ederken yakalasam onu... Dinle beni Loura, sen benim en iyi arkadaşımsın. Bu yardımı sen yapabilirsin bana!.. Bunu yaparsan, hayatım boyunca sana karşı borçlu olurum!..

Laura, güzel gözlerini alabildiğine açtı:

— Fakat... Ne demek istiyorsun, Gisele?

— Söyledim ya işte! Gerard yakın bir büroda çalışıyor. Tramvayda her zaman karşılaşırsınız. Yani, onunla biraz başka türlü de karşılaşabilirsin, demek istiyorum. Ben o vakit sizi yakalayıp kızar ve onu dımdızlak ortada bırakıveririm!

Laura yarı şaka, yarı ciddî:

— Şimdi bir bu noksandı! dedi..

Fakat Gisele ısrarla, sonunda arkadaşını ikna etti.

Laura:

— Öyle olsun bakalım! dedi. Madem başka çare bulamıyorsun, sana yardım edeceğim. Yarın akşam, paydostan sonra, onunla gûya tesadüfenmiş gibi karşılaşırım. Ben, büroda işimiz bitince, ondan birkaç dakika önce çıkarım. Oraya yakın Kristal Pastahanesi'ne, bir pasta yemek üzere beni götürmesi için ikna ederim elbet onu... O zaman da sen...

Laura içini çekti:

— Görüyorsun ya... Kardeşim gibi seviyorum seni! Hiç bir şeyde «hayır» diyemem sana!..

Gisele heyecanla onu kucakladı:

— Altın gibi bir kalbin var, Laura!..

Laura ise, onun kollarından kurtularak, ciddî bir tavırla şu noktaya dikkatini çekti:

— Fakat, dinle Gisele! Bütün iş saat sekiz buçuktan önce bitmelidir, çünkü tam dokuzda Jean ile randevum var.

Gisele ona:

— Gönlün rahat olsun! diye karşılık verdi. Sekiz buçukta hepsi bitmiş olacak! Hepsi!..

Laura Gérard'ı, birlikte çalıştıkları şirkete ait binanın dışında bekliyordu. Bu akşam, biraz gecikerek, o anda çıkıyor gibi yapmıştı.

— Merhaba Gérard! Bugün hiç görmedim seni... Nasılsın, keyfin yerinde mi?

—İyiyim, Laura!

— Bakıyorum, biraz yorgun gibisin! Anlaşılan, çok işin var...

— Eh, her günkü gibi...

— Eve mi gidiyorsun?

— Başka nereye gideceğim ki?

— Öfff!.. Açlıktan midem bulanıyor adeta!..

— Öğleden sonra birşey yemedin mi?

— Hiç!.. Ne dersin? Kristal'e gider miyiz? Bana bir pasta ısmarlasın...

Gérard gülümsedi:

— Neden olmasın, Laura?

Beraber yürüdüler.

Bir ara Laura sordu:

— Neden, iki yabancı imişiz gibi benden uzak yürüyorsun? Gel de koluna gireyim. Doğrusu ya, güzel bir kavalyesin!..

Gérard onu koluna aldı ve göründüğü kadar soğuk olmadığını anlamak için kolunu normalden biraz daha fazla sıktı.

Pastahaneye gitmek üzere köşeyi döndüler.

Fakat bir an Gérard, birdenbire durdu. Ne olmuştu?? Karşıdan gelen kadın Gisele değil miydi? Tabii.. O idi!.. Haydi bakalım şimdi, gelsin de, onun aklına gelecekler hakkında oturup izahat versin!

Ama Laura'nın da benzi solmuştu. Sanki kalbi duracaktı. Kolunda Gisele ile, şu karşıdan

Damüstünde

Fıkra diye buna derler işte... Siz isterseniz beğenmeyin:

Bacağından vurulan bir subayı cephe gerisinde, hastahaneye nakletmişler.

Operatör doktor, bermutad başlamış bacağı kesip, biçip, doğramaya... Bir müddet dişini sıkarak bu acılara katlanan subay, nihayet dayanamayıp sormuş:

— Bacağımı niçin yarıp duruyorsunuz?

— Kurşunu arıyorum, ya...

— Söylesene be birader, kurşun pantolon cebimde durup duruyor!

★

Bu da ikinci fıkra... Kimin işine yararsa o kullansın!

Doktor, hasta kadını muayene ettikten sonra, başucunda bekleyen kocasına dönmüş:

— Cesaret tavsiye ederim dostum, demiş, ümitsiz... Karınızın birkaç günlük ömrü kaldı.

Adam, derin derin içini çekmiş:

— Cesaret tavsiyenize teşekkür ederim doktor bey, fakat siz de üzülmeyin, senelerce bu kadına tahammül etmiş bir adamım ben... Nasıl olsa birkaç gün daha dayanırım!

SAKSAĞAN

Doktorlar, açlıktan kemiklerinin sayıldığını söylediler :

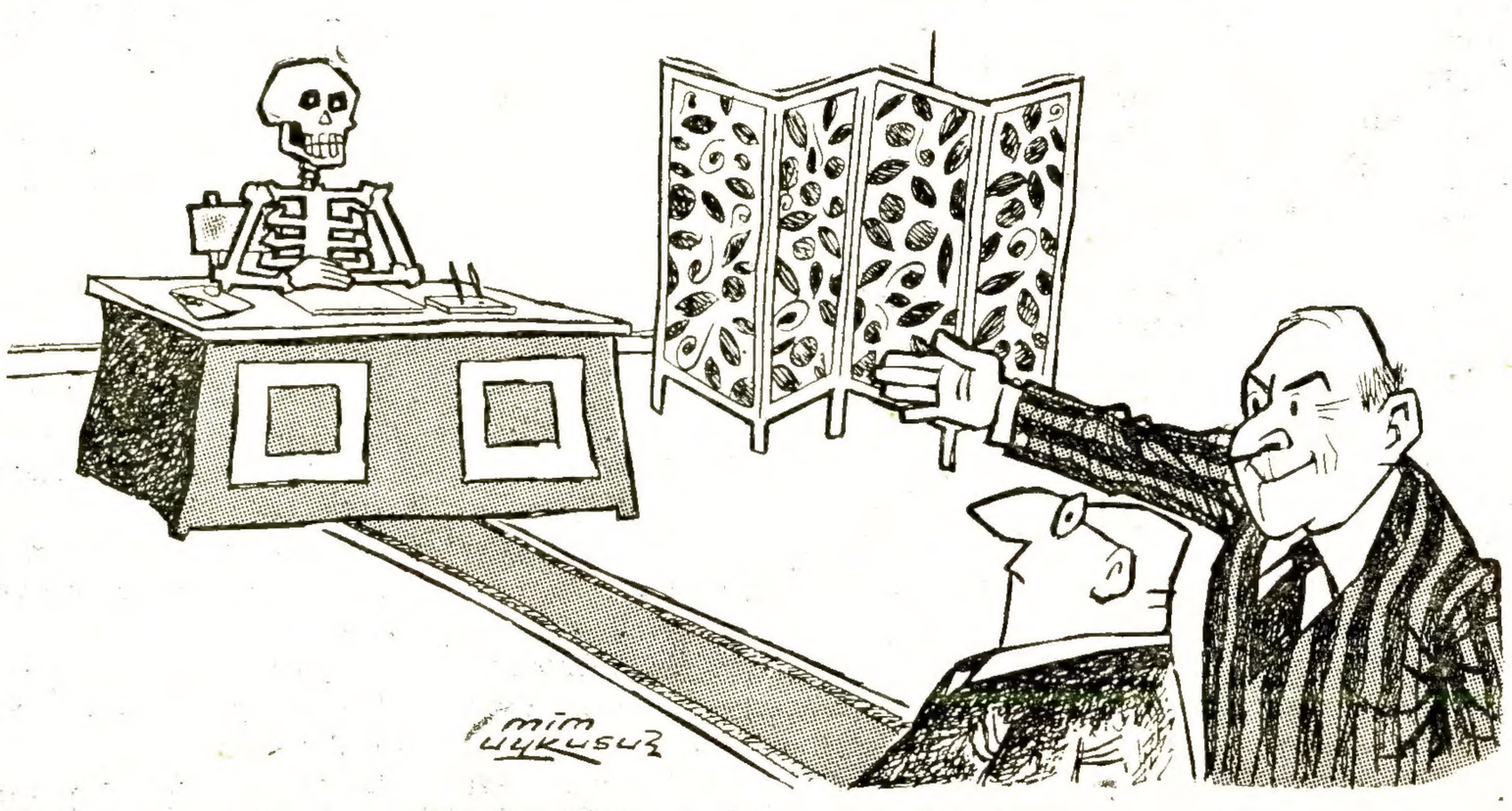

— Sana doktorumu tanıtayım!

A.P. İnönü çekilirse, hükûmeti kuracakmış :

— Sesin anlaşılmıyor kardeşim... Adalet Partisi turşu mu kuracakmış?..

gelen adam Jean değil miydi. Allahım!.. Evet, o idi!..

★

— Sen alçak bir kızsın, bir hain, bir... Nasıl bir isim bulacağımı bilemiyorum sana!...

Laura telefonda Gisele'e bunları haykırıyordu.

Sonunda, artık nefesi kesilince durdu.

Böylece, Gisele de ona, şu karşılığı verecek fırsatı bulmuştu:

— Fakat, ben sana yalan söylemedim ki, canım!.. Gérard'ı bırakmak için bir sebep aradığım doğru idi. Senden, yalnız küçük bir teferruatı gizledim. Jean'ın da, seninle ilgisini kesmek için bir sebep aradığını... Delice sevişiyorduk Jean ile. Bunun başka türlü olamıyacağını anlaman gerek!..

Laura bir çılgın gibi bağırdı:

— Sen buna teferruat mı diyorsun?

Ama Gisele artık onu işitmiyordu. Telefonu kapamaştı.

Çev. : Ahmet ANGIN

Tavsiye

Asabiye doktoru genç ve güzel hastasına:

— Sinirleriniz bozuk, dedi. Neredeyse çıldıracaksınız. Size meşguliyet ve değişiklik lâzım...

Kadın, doktorun sözünü keserek:

— Aman doktor bey, dedi. Nasıl olur? Kocam çok kıskanç bir adamdır.

Sakallı

Adamda saç sakala karışmıştı. Karısına sordu:

— Beni böyle sakallı nasıl buluyorsun karıcığım?

Kadın:

— Eskisinden daha iyi, diye cevap verdi. Çünkü suratın daha az görünüyor...

Cesaret

Kocasının parmağında yüzük görmeyince karısı:

— Ne o? diye sordu. Yüzüğünü takmıyor musun?

— Hayır, hayatımda bir defa cesaret gösterdim, bunu herkese ilân edip övünmek istemem...

Böylesi...

Adam seyahattan beklenmedik bir zamanda dönmüştü. Yatak odasına girdiğinde, karısını yabancı bir erkeğin kolları arasında gördü. Birşey söylemeden kapıyı usulca kapayıp gitti.

Kadın dostuna:

— Hayret ettin değil mi? dedi. Kocam çok sıkılgan bir adamdır da!..

DÜŞÜNDÜKLERİMİZ

Kes bağla, kes bağla

Hani, beceriksizin biri:

— Ne var orak biçmeğe, demiş ya; kes bağla, kes bağla!

A. P. Genel başkan yardımcısı Sadettin Bilgiç de:

— Ne var hükûmet kurmağa, diyor.

Tabii, ne olsun! Alırsın bir boş kâğıt eline, önce Bakanlıkları sıralarsın.

Başbakan :

Başbakan yardımcısı :

Devlet Bakanı :

Gene Devlet Bakanı :

Bir daha Devlet Bakanı :

Sonra İçişleri...

22 tanesini de alt alta sıraladıktan sonra karşılarına birer isim yazarsın.

Başbakan: Ragıp Gümüşpala

Başbakan yardımcısı: Sadettin Bilgiç

Devlet Bakanlıklarını da Osman Bölükbaşı; Ahmet Oğuz ve Fahrettin Kerim Gökaya verdin mi, tamam. Artık, o üç partinin desteğini aldın.

Altını istediğin gibi doldur. Cumhurbaşkanı onaylar ve hükûmet kurulmuş olur.

Doğrusu, insan gerçekten pek hızlı gelişiyor. Gümüşpalanın ortalarda günlerce koşuştuktan sonra acz içinde teslim oluşundan bu yana daha ne geçti ki?. Ama bakınız, şimdi hükûmet kurmak ne kadar kolaylaştı.

İsmet Paşa gibi işin zoruna da gitmezsin. Reformmuş, vergiymiş, iktisadî gelişim, sosyal adalet, boş verir geçersin.

Düzen, pekalâ düzen işte. Herkes işini uydurup yürütsün. Vergiyi alıpta ne yapacaksın? Millî irade vergi vermek istemiyorsa, hay hay, vermesin; bir de hesabından kitabından, yerinde yordamında harcama derdinden kurtuluruz. İktisadî gelişim lâf. Amerika verir biz yeriz olur biter. Esasen herkesi ayni seviyede kalkındırmak memleketimizi işçi sıkıntısı içine düşürür. Küçük mahallelerde birer, büyüklerinde on beşer milyoner yarattık mı denge sağlanır...

Plânı da bir kenara iter plânla devlet idaresini birbirinden ayırırsın, Başbakanlık ta mühendishane olmaktan kurtulur.

Oh.. aman yahu! Devirin şu hükûmeti. Devirin de, şöyle bir dünyayı görelim... Görelim de, kaç bucak olduğunu anlıyalım!

Feyzullah AKTAN

KAPATALIM ŞU KAHVELERİ

Cebimize bir yüksek okul diploması girip de, halka tepeden bakmaya başladık mı aklımıza ilk gelen kahvehanelerdir:

— Tembel yuvalarıdır, kapatılsın!

Kahveleri kapattık, diyelim. Oralarda oturanlar nereye gidecektir? Hangi kulüp lokalinde viski içecek, hangi kütüphanede vakit geçirecektir?

Konforlu yalıların salonlarında, bir fakir evini satın alabilecek pahadaki avizelere baka baka:

— Kahveler kapatılmalıdır! Demek kolaydır. Sadece kolay değil, ucuz kahramanlıktır da. Bilgiçlik taslamak, vatansever görünmek için böyle süslü, fakat aslında boş lâflar etmek sadece, Türk malı markalı ve kendini aydın sananlara vergidir...

Halkımız tembelse, onları tembel yapan kahvehaneler değildir. Çalışan toplumlarda, kahveler kendiliğinden ortadan kalkar. Asıl tembel olanlar, akşama kadar «Kahveleri kapatmalı» diye oturduğu yerden konuşanlardır.

Kahveleri kapatmakla bir milleti iş yerine koşacak sananlar, sabahtan gece yarılarına kadar kulüplerde oyun oynayanlardır. Bizce, kahvehanelerden evvel, memleketi tanımayan bu yetkisiz ağızlar kapatılmalıdır!..

Burhan ESEN

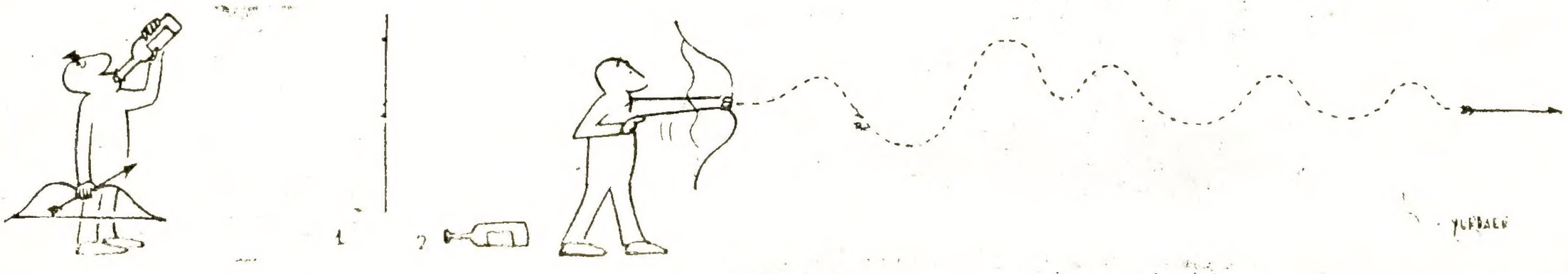

Amerika Amerika

Azmi Nihad

Posta dağıtıcısı, elinde tuttuğu zarftan bakışlarını ayıramıyordu, aklı takılıp gitmişti... Kurt gibi bir memurdu; bunca yıl haber bekliyenlere mektup dağıtmış, remil atarcasına karmakarışık adreslerden sahiplerini bulup çıkarmıştı...

Elindeki mektup U.S.A.'dan geliyordu; şu yeni Dünyadan, herkesin oraya kapağı atabilmek için hayal kurduğu, ağzının suyunu akıttığı ülkeden...

İyi ama bu çevrede lâğımcılık, kuburculukla yaptığı şöhreti soyuna sopuna soyadı olarak geçirtmiş bir kimseyi hiç hatırlamıyordu...

Kuburi de kimdi acaba? Sultan Aziz'in beşinci İkbali Nevedâ Kadının Kutucubaşısı Kevkeb hanımın 30 yıl önce Amerika'ya gidip yerleşmiş olan torunu muydu? Fakat, dağıtıcının hatırladığına göre, onun kuburculukla ilgisi yoktu ki, kendine Kuburi soyadını yakıştırmış olsun...

«— Aman, dedi... Ben de neleri merak edip sarıyorum fikrime... Geç efendi geç!... Götür zarfı Haççânımın kızı Birgül'e ver...»

Postacının bıraktığı zarf, evde nasıl bir sevinç uyandırdı?

Bunun derecesini, görmeden anlamak zordur... En fıraklısı, ana-kız, birbirlerinin boynuna atıldılar daha zarfı açıp okumadan... Haççânım, sevinçten, hüngür hüngür ağlıyordu...

— Rabbime bin şükür, bugünleri de gösterdi bana!... Tezveren Dedeye adaklarımızın tesirini gördün mü kız?

— Dur hele anne... Bırak beni de, önce üç göbek atıp nezrimi yerine getireyim...

Birgül, annesinin kollarından sıyrılır sıyrılmaz şakır şakır üç göbek salladı...

— Aç şunu, aç artık, diyordu anne... Meraktan çatlıyacağım!... Ne diyor bakalım?...

Zarfın içinden çıkan mektubu kız, bir solukta okuyamadı. Çünkü İngilizcesi berbadın da ötesinde, yamrı yumruydu...

— Ne diyor anlatsana?...

— Tamam işte!... Maried, diyor.

— Ne demek o?

— Evlenmek...

Ana kalbi yufka olur... Kızın ağzından evlenmek lâfı çıkar çıkmaz Haççânım'ın yüreciği cız etti, biraz bozuldu.

— Ne oldun öyle anne? Sevinmedin mi?

— Bilmem... Bi tuhaf oldum işte...

— Evleneceğim diye mi?

— Çık!...

— Ya neden tuhaflaştın öyleyse?

— Adamın yaşı bi tarafa kızım... Fakat ehli sünnet velcemaat değil...

— Aman anne, hep de anlamadığım lâflar edersin ikide bir... Damadının 68 yaşında olduğuna mı üzülüyorsun?

Haççânım, heyecandan, aklındakini bir türlü dilinin ucuna getirip baklayı ağzından çıkaramıyordu... Türk geleneklerine göre damadın «Anne» demesi gereken kayınvalde, daha otuz beşini doldurmamıştı... Yetmişine merdiven dayamış damad, bereket Amerikalıydı da «Mother» diyip işin sarpa sarmış yönünden çıkaryolu bulurdu...

Hayırsız kocasından «körpe çağında» dul kalan Haççânım, Birgül'ü büyütmek pahasına saçını süpürge etmiş analardandı. Yıllar yılı bir iş yerinde, ustabaşıların ağız kokularına katlanmış, bobinciliğin getirdiği güdük yevmiyeleri, ev kirasiyle geçimlerine bölmek hünerinde ip cambazlarına parmak ısırtmıştı...

Birgül, Amerikalıyı nerden bulmuş, kafasına nerden koymuştu?

«— Dolar, diyordu da başka kıymet çıkmıyordu ağzından... Dolar... Dolar... Bi teki 13 lira anne... On tanesi 130... Amerika, Hollivud... Benim rüyalarım!...»

Şimdi moda olan usullerden «Mektuplaşma» yoluyla tanımıştı kısmetini...

Zeytinburnu gecekondularında yaşıyan bazı kızların rüyalarını süsliyen ne aşktı, ne de yeşerdiği topraklar ve o toprakları dolduran insanlar... Kuburî kimdi?

Ahırlarda cins kısraklara, soluya soluya bakıp kişnemiş yaşlı bir hergele; körpe kızlara musallat çaptan düşmüş bir moruk...

Herif, fakir kızların basit dünyalarını bilen Madaracıların pîri...

Aradan geçen iki sessiz dakika daha da uzayacaktı Haççânım içindekini dışına vurmasaydı...

— Herkes bizi tefe koyup çalacak Birgül, dedi...

— Neden?

— Sünneti yok, dini başka da ondan...

Birgül'ün bunları düşünecek hali mi vardı? Bu Tunusgediği'ni kaçırmak, budalalığın daniskasıydı. «Aldırma» der gibi bir elini boşlukta çevirdi...

Kuburî ile nişanlanmıştı da aklına hiç getirmemişti anasının titizlik gösterdiği meseleyi... Hattâ nasıl olsa yakında evleneceği Kuburî'ye, şeriatevini ardına kadar açtığı günde bile...

— Zoru yok bunun, dedi. Kendini neden üzüyorsun anne? Haftaya geliyormuş İstanbula... «Nikâh gününü al» diyor mektubunda. Dediğin işin farkını denemiş gibi buna takılmana şaşmalı senin. Ne farkı olurmuş ki, ben de senin gibi tatlı canımı üzeyim? İstanbulda sünnetçi mi yok? Elini sallasan ellisi..

— 68'inden sonra buna yanaşacak İsa ümmetinden birini güç bulursunuz, dedi evvelki gün İmam efendi bana... Bi de lâf etti... Mânalı geldi..

— Çeneni sıkı tutmayı oldum olası bilmezsin anne... Böyle şeyler açılır mı ele? Ne yumurtladı başka sakalı kınalı?

— Haççânım, nikâh salonuna bile şapkayla girilmiyor, dedi..

— Ben, senin gibi değilim... Lâftan mâna çıkarmak sana vergi...

— Hadi İmamın dediğini bi tarafa bırakalım... Adam, pek yaşlı... Şimdiye dek neden evlenmemiş? Bu herifler garipliklerden hoşlanırlar. İster misin bi de yatağını ayırsın!..

— Nolıcak sankim?

— Nolıcak'ı var mı kızım? Geçenlerde, ayrı yatakta yatan kocasından dâvacı olan bi kadın, mahkemede «Bana yazık değil mi hâkim bey? Gençliğim elden gidiyor» diye bağırmış... Hem onun kocası 57'sindeymiş. Kendi de 37 yaşında.. Yatak ayırmak, soğukluk alâmetidir... Büyülerine yılan sütü...

Konu komşu nikâh memurluğunu istilâ etmişlerdi.

18 puntluk ince ökçeler üzerinde ordan oraya seken Bingül, heyecanlıydı, vakit yaklaşıyordu.

Biraz sonra hademenin sesi duyuldu:

— Birgül!.. Kuburî!..

Kadın kalabalığı, şöyle bir karıştı, camekânlı hacıyağı satıcılarının kreasyonu, adi esanslardan yapılma, kötü, karma bir koku dalga dalga ortalığa yayıldı...

Nikâhlarda büyük skandal, damadın tozoluşudur.

Haççânım, dövünüyor, başörtüsünün kenarını dişleriyle didikliyor, utancından yerlerin dibine geçiyordu... Birgülde de sinirler gergin; yüz, kireç gibiydi...

Damadın ortada görünmeyişi üzerine sıra, başka bir çifte verildi...

İki saat daha beklediler... Kuburî gelmedi.. Haççânım, ağzını büze büze:

— Kuburlara düşsün işallah, diye Amerikalıyı lânetliyordu...

Dolarlar, uçak yolculukları, Amerika... Hepsi, her şey; ümid, haval uçtu gitti...

Beş gün sonra karakoldan gelen bir polis, Haççânıma:

— O herif tavcının biriymiş... Bakırköyde de bir kızla evlenmiş geçen sene... 8 ay sonra boşanmışlar.. Kızlar arasında amma da kart gâvur düşkünleri varmış valde, diyordu...

Anasının kuzusu — Babasının tosunu!

Amerika'da fakirliğe karşı savaş açıldı. (Gazeteler)

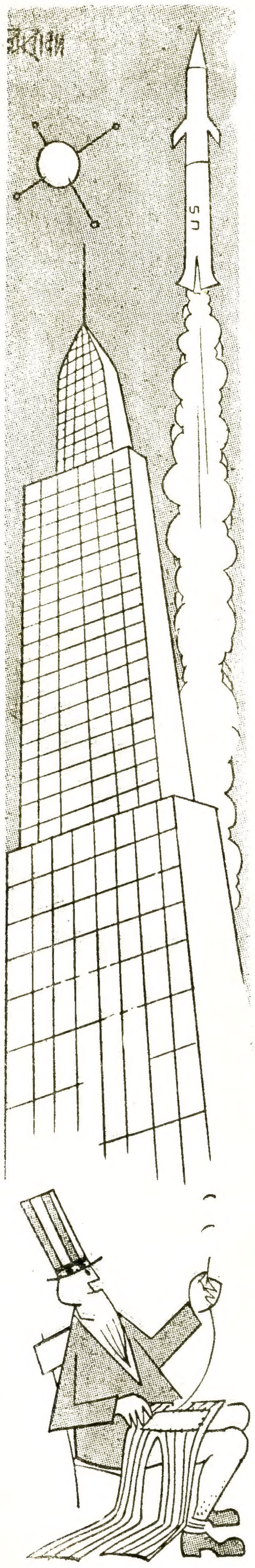

YAZISIZ

HUZUR ve ELMA!

Şu devran denen nesne, tersine çark etmede...
Gözünden mahrum olan ahvali fark etmede!

Her doğacak ümide çığlar düşmüş gibidir,
En uslu başa bile, cinler üşmüş gibidir!

Fikirler darmadağın, gayelerde karar yok,
Görülmiyen işlerin nedenini arar yok!

Eline fırsat geçen hep boşluk yaratmada,
Bülbülün sesi bile baykuşu aratmada!

Bir işe el değmiyor, sanki her şey sudadır,
Uyarmak istenenler ne bitmez uykudadır!

Günler gama bürünmüş, gecede karar kılar,
Ne geçmez yaradır ki, haklı güçlüden yılar!

Dolaşıyor ortada, vicdanlar süklüm püklüm,
Kambur üstüne kambur, insanlar iki büklüm!

Kimse görmez kimseyi, bir oyun, kör ebedir,
Hani derlerdi bize geceler hep gebedir!

Bir isteksiz geceden elbette ki hiç doğar,
Satılan iffetlerden her gece bin piç doğar!

Gel, kalmadı tahammül artık huzur mu nesin?
Elma dersem çık! Elma... Çıksana, neredesin?

Namık Kemal ŞENAY

— Kırdığın meydanda... Kırıştırdığın hani?..

— Vampir gündüzleri dolaşmaz mı?
— Dolaşır ama, gündüzleri Zampir adını taşırlar, zararları olmaz.

Meydan

Babasının dizlerinde oturan küçücük bir çocuk, aynada saçlarını düzeltmekte olan annesine uzun uzun baktı ve eliyle babasının saçsız başını okşadı.

— Babacığım, dedi. Senin başında annem gibi neden dağlar, tepeler yok? Her tarafı meydan...

Şikâyet

Adamın biri meyhanede yanındakine karısından şikâyet ediyordu.

— Be birader, dedi. Sabahlara kadar uyumuyor, evin tatı tuzu kalmadı...

— Peki, neden uyumuyor? Zoru neymiş kadının?..

— Benim eve dönmemi bekliyor...

Kör nişancı

Avcı, gördüğü bir tavşana nişan aldı ve tetiği çekti. Arkadaşı sordu:

— Nasıl vurdun mu bari?

— Ne gezer! Hayvancık tüfeğin patlamasından ürküp kaçtı...

Tarif

Evliliğinin 50 nci yılını kutlayan bir adama sordular:

— Evlilik hakkında fikriniz nedir?

— Evlilik bence üç kısma ayrılır, dedi. Nişanlılık devresinde erkek konuşur kadın dinler. Evlenince kadın konuşmağa başlar, erkek dinler... Ondan sonra da hem erkek, hem kadın konuşur komşular dinlerler...

Yaş farkı

Onsekiz yaşında güzel bir kız, yetmişinde zengin bir adamla evlenmişti.

Arkadaşlarından biri sordu:

— Bütün ömrünü bu yaşlı adamla birlikte nasıl geçireceksin?

Genç kız, mânalı manalı gülümsedi:

— Birlikte geçecek olan benim değil, dedi. Onun geri kalan ömrü...

— Sekreter aradığımız doğru ama, sahiden çalışacak biri lâzım bayan... Çok işimiz var!..

Yeni evliler

Yeni evlenmişlerdi. Balayı için Bursaya gittiler. Bir otelde oda kiraladılar. Yukarı çıkarken otel kâtibi sordu:

— Ne zaman uyandırayım efendim?

Delikanlı göz kırptı ve şu cevabı verdi:

— Üç gün sonra...

Kel teselli

Saçları alnının iki parmak üstünde çıkmış kirpi saçlı adam, dazlak kafalı arkadaşına:

— Galiba, dedi. Saçlar dağıtılırken sen her zamanki gibi tembel tembel yatıyordun, vaktinde yetişemedin...

Öteki cevap verdi:

— Yok azizim, vaktinde gelmesine geldim ama, saçların iyileri dağıtılmış, ortada yalnız seninkiler gibi olanları kalmıştı. Almaktan vazgeçtim...

Hâfıza

Adam karısından şikâyet ediyordu:

— Öyle bir hâfızası var ki, dedi. Pes doğrusu, deli olmak hiçten değil..

— Çabuk mu unutuyor?

Adam:

— Bilâkis, diye cevap verdi. Herşeyi hemencecik hatırlıyor.

Çare

Ziyaretine gittiği arkadaşının evinde bir saksafon görerek sordu:

— Hayrola yahu, saksafon çalmıya mı özendin bu yaştan sonra?..

— Hayır azizim, komşudan ödünç aldım. Öğrenmeğe de niyetim yok...

— ?!...

— Bu musibet bende durdukça o çalamıyor. Ben de böylelikle başımı dinlendirmiş oluyorum...

Beni sevmeye kızlar,
Teker teker geliniz...
Işıldarken yıldızlar,
Aşkına yükseliniz...

★

Beni aramadınız,
Yıllarca yalnız kaldım...
Bana varamadınız,
Bunaldıkça bunaldım...

★

Gözlerimi tuttunuz,
Gönlümü uyuttunuz!

Binbir gece içinde,
Kahkahanız masaldı...
Bir bilmece içinde,
Hislerim hapis kaldı!

★

Ben sizin için doğdum,
Sizler için yaşadım...
İnsan değil, bir dağdım,
Size kavuşamadım!

★

Hayalimde yattınız,
Beni hep aldattınız!

bir zaman lar mazi ye bak...

Dilenci Duasından Medet!

Edirne Müftüsü Fevzi Efendi Şeyhülislâm olmayı pek istermiş... Ve her fırsatta bu arzusunu belirtmeden duramazmış...

Fatih camiinde bulunduğu bir gün, o civarda herkesin bildiği fakir bir arap, iyiliksever bir zattan bir kuruş posta parası istemiş. Bu zat, muziplik olsun diye, araba bu parayı müftü efendiden istemesini söylemiş. Fakir de Fevzi Efendiye yanaşmış.

Müftü Fevzi Efendi, hem cebinden çıkardığı bir parayı adamın avucuna sıkıştırmış, hem de eğilerek kulağına birşeyler fısıldamış.

Fakir arap parayı alıp dönünce, onu müftüye gönderen zat:

— Müftü Efendi kulağına ne söyledi, diye sormuş.

Arap:

— Bir kuruş istedim, beş kuruş verdi ama, Şeyhülislâm olması için dua etmemi istedi, demiş.

ne kadar şeldiiiik!

Çapkın Karacaoğlan

— XXIV —

İki bülbül geldi kondu dikene
Başı yeşil ayakları kırmızı
Şeker ezmiş dudağından diline
Yanakları elma gibi kırmızı

Üç gün oldu şu dağlardan aşalı
Beş gün oldu yar sevdana düşeli
Kalk gidelim bizim oda döşeli
Döşemesi baştan başa kırmızı

Benim yarim küçücüktür hastadır
Şeker yemiş dudakları bestedir
Ala gözler kara taştan ustadır
Yanakları alma gibi kırmızı

Karac'oğlan der gel otur yanıma
Acı sözler kâr eyliyor canıma
Beni öldür elin batır kanıma
Dirseklerin baştan başa kırmızı

ASIRLARIN DİLİNDEN:

★ **VUR, FAKAT DİNLE!**
Temistoctes

(Milâttan önce 480 de, İran hükümdarı Serhas'ın hücumuna nasıl karşı konulacağı tartışılırken, İspartalı kumandan Eurybiades'e söylenmiştir.)

★ **GELDİM, GÖRDÜM, YENDİM.**
Julius Ceasar

(Milâttan önce 100-44 Pontus'ta Zela —bugünkü Zile kasabası— yakınlarında Pharnace'ları mağlûp ettikten sonra Roma'da Amantius'e gönderdiği mesaj.)

★ **ADAM ARIYORUM.**
Diogenes

(Milâttan önce 412-323. Günlük, güneşlik bir havada, kasaba meydanında elinde fenerle dolaşırken ne aradığı sorulunca...)

★ **BEN ROMALILARIN KRALIYIM, GRAMER DE NEYMİŞ?**
İmparator Sigismund

(1414 te mecliste konuşurken yaptığı bir gramer hatası kendisine söylenince...)

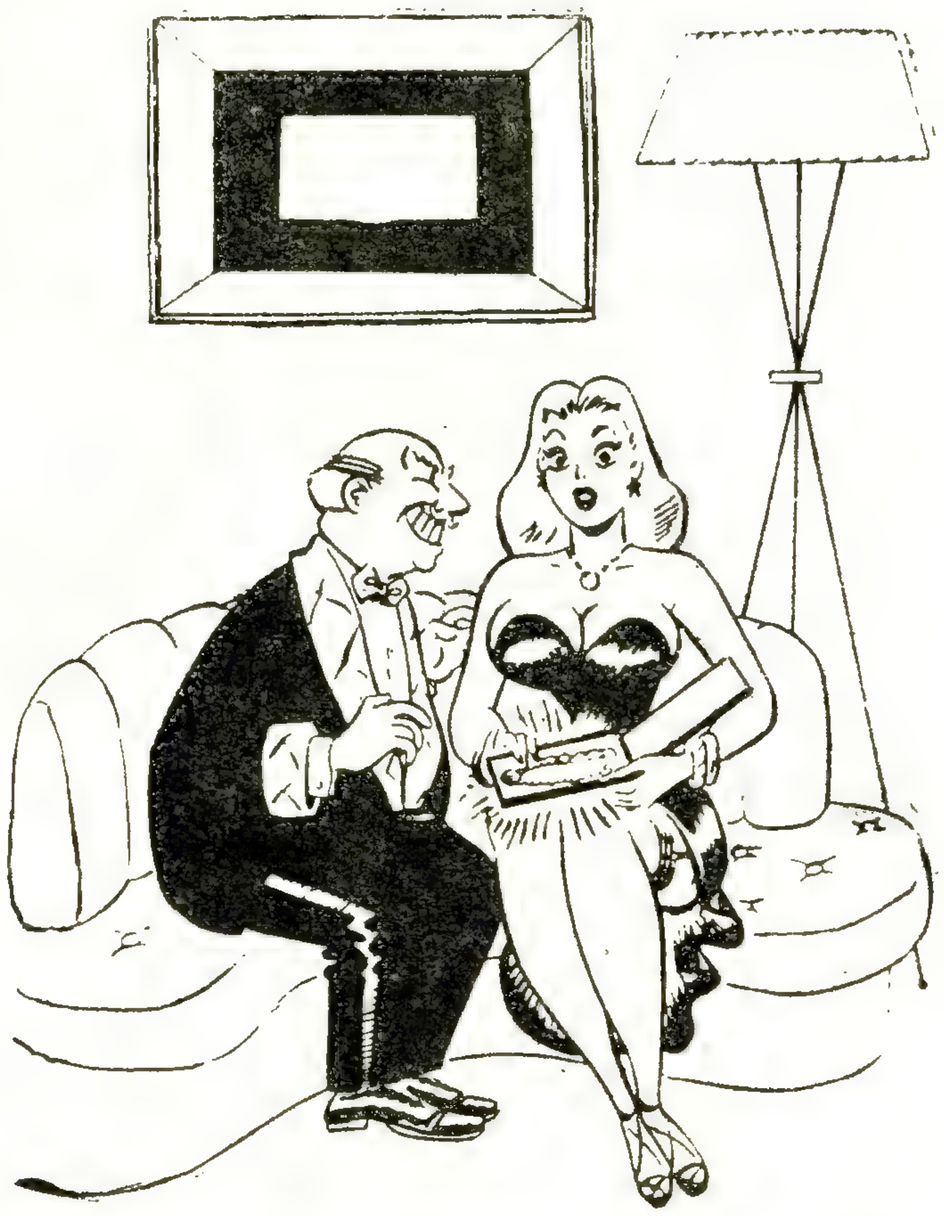

— Hadi düşünmeyin canım, kabul ediverin, olsun bitsin!

Cins Köpek

Karaborsanın birdenbire parlattığı zenginlerden biriydi. Atları, otomobilleri, motorları, uşakları vardı. Zengin olduktan sonra eski karısını bile boşamıştı. Tuttu, kendinden yaşça küçük çok güzel bir kızla evlendi.

Ava çok meraklıydı. Boğazda büyük bir villâ yaptırmıştı. Avlanacağı zaman buraya gelir, arkadaşlarıyla günlerce kalır, partiler tertip ederdi. Bu eğlencelerde üzerinde en çok ilgi toplıyan kimse ev sahibinin genç güzel karısı idi.

Bir sabah bahçede ağaçlar altında oturmuşlar konuşuyorlardı. Av köpeklerinden bahis açıldı. Ev sahibi dünyanın en iyi köpeklerine sahip olduğunu iddia ediyordu.

Çapkınlığı ile meşhur misafirlerden biri bu köpeklerin övüldüğü kadar makbul olmadığını ileri sürdü.

Yeni zengin:

— İnanmıyor musunuz? dedi. Bu hayvanlardan daha iyi köpek olmadığına... Öyleyse bir deneyelim...

Sonra uşaklarına cins köpeklerden birini getirmelerini emretti. Köpeği getirdiler. Ev sahibi arkadaşına:

— Eldivenleriniz nerede? diye sordu.

Misafir antrede unutmuş olduğunu söyledi.

— Âlâ... Şimdi köpeğe ellerinizi koklatınız.. Göreceksiniz bak, az sonra eldivenleri bulup nasıl getirecek!..

Adam ellerini köpeğe uzun uzun koklattı.

Koşa koşa eve dalan cins köpek, bir dakika sonra yeni zenginin genç karısının sutyenini getirdi...

— 24 —

Hâkim üyelerle usul usul görüştü. Sonra sözü Savcı'ya verdi.

Savcı kalın, kapkara kaşlı, enli çeneli, hırslı biri, çocuğu tutan, âmme dâvasından düşürmeğe, hâkimin kararına etki yapacak iddiasını serd etti. Sonunda da beraat ve tahliyesini isteyince, Murtaza top gibi patladı:

— Ne sülersın sen be! Yapmış hırsızlık, çalmış ekmek! Sen istersın serbest bırakılmasını ha? Yazıklar olsun sana! Abe sen tanır mısın bu Murtaza'yı, tanımazsın yoksa?

Savcı hayretler içinde, bu kalıbından fışkırıp çıkmış müthiş adama bakıyor, «Deli» diye düşünüyordu, «Manyak!»

Fakat o gittikçe coşarak ardını getiriyordu sözünün:

— Tanımaz isen tani bu Mürteza'yi! Hırsız evlâdı, çekmeden cezasını, yatmadan hapis, sokamam evime! Haçan siz vermez iseniz cezasını, bilirim yapacağımı ben!

Sert bir dönüşten sonra mahkeme salonundan çıktı.

Ne savcı, ne de hâkimler üzerinde durmadılar. Dâvacı dâvasından vazgeçmiş, çocuğun ekmeği çaldığını kimse görmemişti. Delil yetersizliği ve sâir sebeplerden çocuğun tahliyesine karar verildi.

Verildi ama, çocuğu yeni, müthiş bir korku kaplamıştı.

Sapsarı yüzüyle, annesinin elinden kurtularak kaçtı:

— Ben eve gitmem!

Kadın şaştı:

— Niçin?

— Gitmem işte...

— Ne için gitmezsın ama?

— Babam beni döver!

— Korkma, dedi kadın. Yapamaz hiç bir şeyler. Var evde ağabeyin şükür!

Çocuk omuz silkiyor, ne dense nâfile, eve gitmek istemiyordu. Babasını bilmez değildi o. Ne ağabey tanırdı kızınca, ne ana, ne de Allah!

Annesi: «Yürü, korkma!» diye dayattıkça boyuna geriliyor, eve gitmek için kanmıyordu:

— Gitmiyeceğim işte, gitmiyeceğim. Ben bilmem mi babamı? Öldürür şerefsizim!

Bir yandan annesi, öte yandan bakkal, öteki tanıkların zorlamasiyle oğlan güç halle yola gelerek evin yolunu tuttu.

Murtaza evde, «dişlerini yiyerek» bekliyordu. Elleri arkasında, öfkeyle dolaşıyor, dolaşırken de homurdanıyordu:

— Paa... Benim uğluum?? Kalacak aç, dayanamıyacak, çalacak ekmek bakkaldan ha? Abe üldürürüm! Demem evlâdım, demem ciğerpârem... Olmasın üyle evlât! Ülsün, gebersın, girsın karra topraklara!

Çok geçmeden büyük oğlu, ardında karısı, daha ardında da korku içinde en küçük oğlu, eve geldiler.

Murtaza bunu bekliyormuşcasına, en küçük oğlunun üstüne atıldı:

— Geeel buraya sen!

Fakat büyük oğlu araya girdi ve babasını sertçe karşılayıp göğüsledi:

— Yavaş ol bakalım!

Murtaza karşısında gene âsi oğlunu görünce, fabrika kantinini hatırlayarak, küçük oğlunu unuttu, büyük oğlunun yakasına yapıştı:

— Neee? Gene sen ha?

Büyük oğul babasından daha güçlü, babasının ellerine vurup yakasını kurtardı:

— Evet, ben, her zaman ben!

— Şaşarım çamaşır yıkamasına kedinin! Abe kokar ağzın süt!

Büyük oğul yıllardır bıkmış usanmıştı bu palavralardan:

— Fazla konuşma!

— Ne olur konuşsam?

— Sana fazla konuşma diyorum! Babamsın diye ses çıkarmıyorum, sen de tadını kaçırıyorsun. Ne sanıyorsun kendini? Herkes Mersine gidiyor, sen tersine! Gülünç oluyorsun, rezil oluyorsun, bizi de rezil ediyorsun. Utanıyoruz senden!

Tokat yemişçesine sarsılan Murtaza:

— Bendeeen? dedi.

— Senden evet!

Murtaza karısına döndü:

— Sen? Sen de utanır mısın benden?

Kadın oğluna baktı. Çok güçlü buldu onu. Kocası ise, çoktaaan eleğini asmıştı duvara.

— Utanırım, dedi. Helbet!

Murtaza acı acı güldü, başını salladı. Demek utanıyorlardı Murtazadan? Kurs görmüş, âmirlerinden sıkı terbiye almış Murtaza'dan utanıyorlardı ha?...

Omuzları düştü, ufaldı, söndü, pörsüdü, bir daha geri dönmemek üzere açık avlu kapısından çıkıp gitti.

SON

Murtaza

Orhan Kemal'in en güzel romanı

Koleksiyonunuzda
AMCABEY'in
Eksik sayıları varsa idarehanemizden temin edebilirsiniz!

ALTMIŞ YILLIK ÇİZGİLER

İLKBAHARDA GÜL VE KELEBEK!

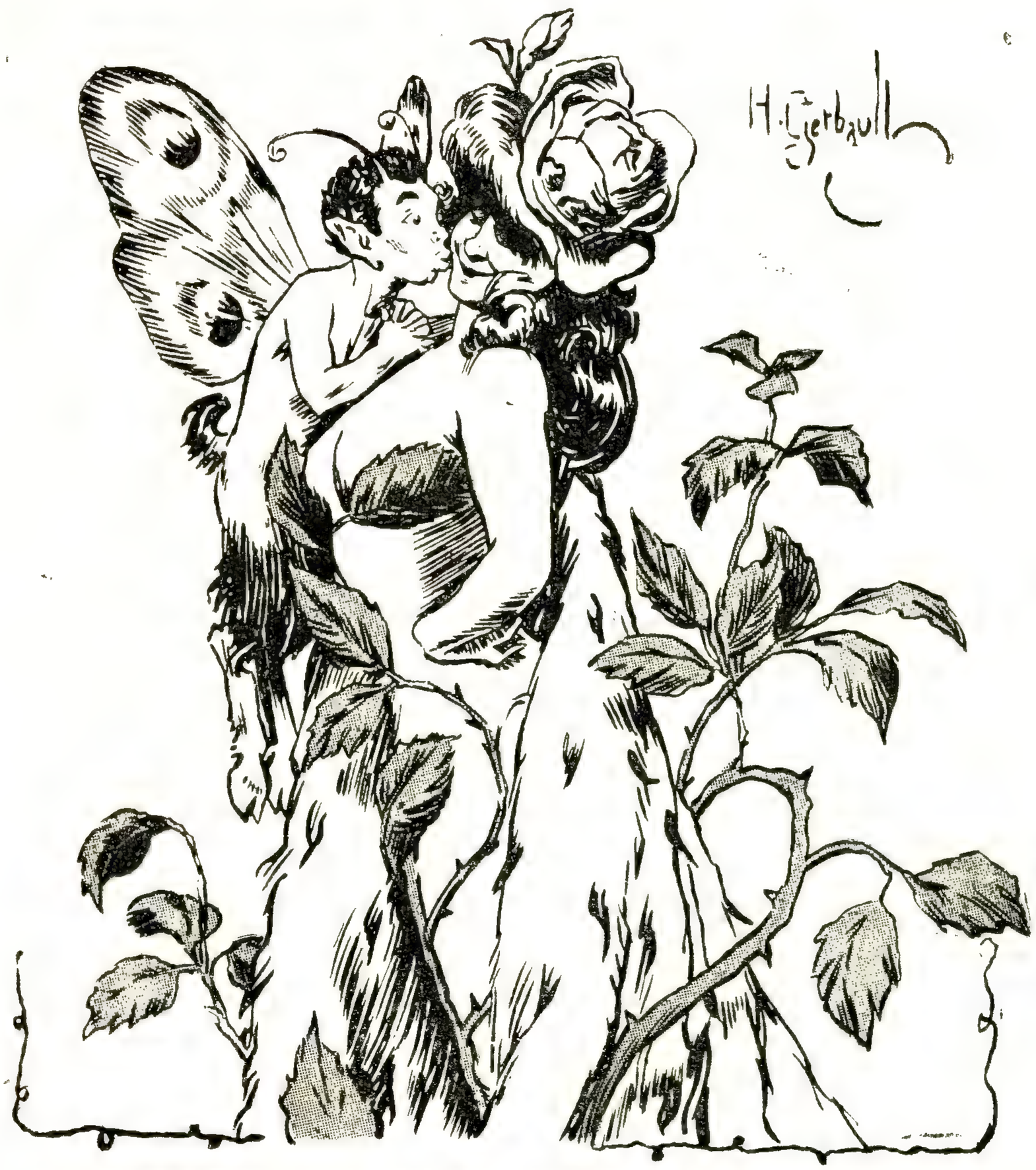

— Güzel kokuyorum, açmağa başladım... Fakat beni iyi sulamasını bilmek lâzım!

Sıcak

Amerika'da geziye çıkan bir Marsilyalı arkadaşına yazdığı bir mektupta şöyle bir olay anlatıyordu:

(... Buralarda hava öylesine sıcak ki, anlatamam. Geçen hafta çölde dolaşırken, bir tavşanı kovalayan bir köpeğe rastladım. İkisi de sıcaktan fena halde bozulmuşlar, bitkin adımlarla ancak yürüyebiliyorlardı...)

Bulsun diye..

Küçük Annette'in kırdığı bebeği tamirciye vermişlerdi. Ertesi gün annesiyle birlikte bebeğini almağa gitti. Dükkâncı bir çok bebek arasında Annette'inkini arıyor, bir türlü bulamıyordu.

Canı sıkılan küçük kız, sabredemedi:

— Şey.. dedi. Bebeğimin adı Mimidir.

— Ooo, sayın müdürüm... Sıhhat ve afiyettesiniz demek!

Maksatlı ölüm

Senelerce ortalığı karıştırmakla isim yapmış Avrupalı bir dışişleri bakanı ölmüştü. Bunu bir ecnebi devlet başkanına haber verdikleri zaman, düşünmüş, başını kaşımış ve:

— Kimbilir ne maksadı vardır, demiş. Yoksa o boşu boşuna ölmez...

Yetiş ey Amerika!

Nefis bir İtalyan dilberi, yaşlı ve tanınmış bir bakanla evlenmişti. Yatak odasında başbaşa kaldıkları zaman, bakan düşünce lere daldı.

Bunu gören kadın:

— Ne o sevgilim, dedi. Evlilikte de Amerikan yardımiyla her şeyini halledeceğini mi sanmıştın?

Dünyanın Neşesi

NE SEVGİSİ ?

Hemingway'in Paris'te bulunduğu sırada Eyfel kulesindeki lokantadan başka bir yerde oturmadığını gören bir dostu sordu:

— Üstad, Paris'in sembolü olan bu kuleye çok bağlısınız galiba?.. Kendinizi onun tesirinden kurtaramıyor musunuz yoksa?..

Ünlü romancı şöyle bir baktı ve:

— Tesir mi dedin? Ne tesiri, ne bağlılığı azizim, diye cevap verdi. Koca Paris'te şu Allahın cezası, berbat demir yığınını görmeksizin oturabileceğim tek yer burası da ondan...

KARDEŞLER

Genç Pierre de Leventure bir gün babasına gidip, bir genç kızı sevdiğini, onunla evlenmek istediğini söyledi. Kızı o kadar methetti ki, Marki de Leventure bu habere çok sevindi ve razı oldu. Yalnız merak ederek kızın kim olduğunu sordu. Oğlu cevap verdi:

— Matmazel de Mariecourt!

Marki fena halde bozulmuştu:

— Aman oğlum, katiyen olmaz.

— Neden?

— O halde gel kulağına söyliyeyim: O kız senin kardeşindir.

Genç adam müthiş üzüldü. Günlerce deli gibi dolaştı. Fakat zamanla acısını unuttu. Aradan aylar geçti. Bir gün yine babasının karşısına dikildi:

— Babacığım, deli gibi âşıkım, evlenmek istiyorum.

Babası pek memnun oldu. Derhal muvafakat ettiğini söyledi. Kucaklaştılar. Sonra Marki oğluna sordu:

— İsmi ne nişanlanacağın kızın?

— Matmazel de Lavalet!..

— Ne?.. Felâket oğlum!.. Katiyen olmaz. İmkânsız...

— Niçin baba?

— Çünkü saklamakta mâna yok; o kız senin kardeşin olur.

Genç adam bu sefer de talihsizliğini sîneye çekti. Onu da zamanla unuttu. Bir müddet sonra kendisine bir başka nişanlı buldu. Bu sefer de ayni hâdise tekrarlandı.

Bu hal üç defa daha cereyan etti. Nihayet bunlara dayanamıyan delikanlı bir gün annesine dert yandı. İki gözü iki çeşme, olanları hikâye etti. Hangi kızla evlenmek istese kardeşi çıktığını anlattı. Annesi bu itirafları lâkayıt bir tavırla dinledi. Bir müddet kaşları çatıldı. Nihayet:

— Oğlum hiç üzülme dedi. O üç kızdan hangisi ile istersen evlenebilirsin.

— Aman nasıl olur anne?.. Kız kardeşim olurmuş onlar.

— Hiç merak etme. O da senin baban değil.

Aşı

Postacı, bahçeye girip eve doğru yürürken, azgın bir köpek yolunu kesti. Hırlayıp duruyordu. Postacı korkudan ne yapacağını şaşırdı, etrafına bakındı. Bu sırada ev sahibi kadın seslendi:

— Korkmayın! Köpeğe kuduz aşısı yapıldı...

Yanılmış

İki kardeştiler. Birbirlerine çok benziyorlardı. Yalnız biri sağırdı.

Bir sabah, kaldıkları evin kapıcısı kapıyı çaldı. Mektup ve gazeteleri getirmişti. Kapıyı ikizlerden biri açtı. Kapıcı:

— Al bakalım budala herif! diye elindekilerini uzattı.

Adam, sükûnetle cevap verdi:

— Yanılıyorsun, sağır olan kardeşimdir...

YAZISIZ

Hatâ üstüne hatâ

Sis son derece koyuydu. Büyük yolcu gemisinin süvarisi kaptan köşkünde endişeyle çevreyi gözlüyor, arada bir de heyecanlı, heyecanlı emirler veriyordu. Ansızın irkildi. Bir kaç metre ötede, kendi hizasında demir korkuluklara dayanmış bir adam vardı.

Süvari, yırtılan sis perdesinin aralığında beliren adama:

— Ahmak herif, diye bağırdı. Gemini doğru dürüst idare etsene. Biz tam rotamızdayız. Üzerimize gelmekten başka bir yol bulamaz mıydın?...

Sisin ötesinden alaylı bir ses duyuldu:

— Müsaadenizle şunu belirteyim sayın bay süvari. Burası bir gemi değil, deniz feneridir.

KALENDER NİYAZİ — **Çizen : BURHAN SOLUKÇU**

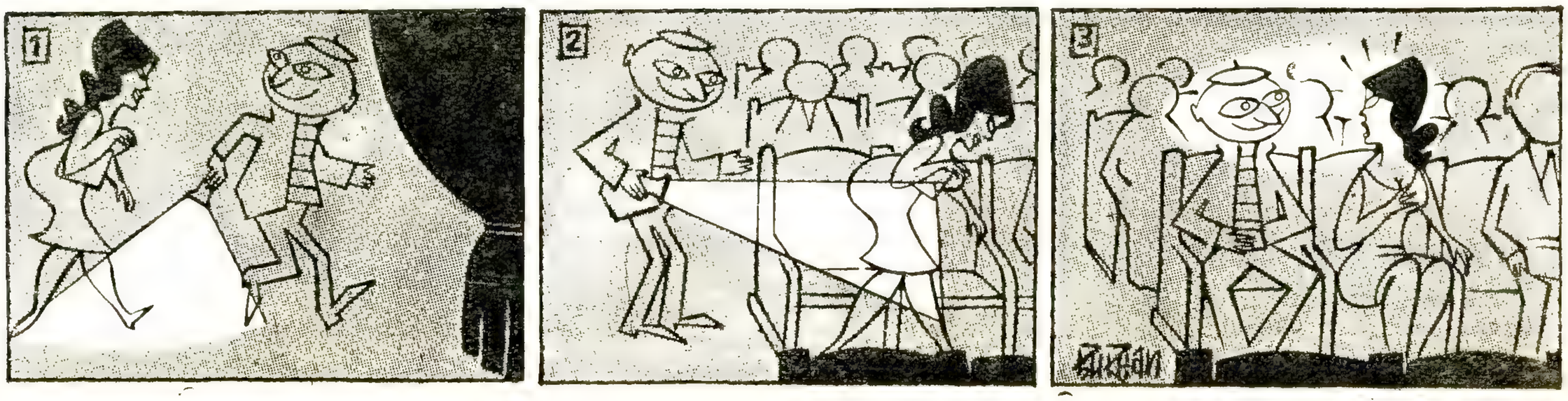

İKİ ÇALGICI

BÜLENT ŞEREN

HANIMLAR, ALFRED'İN TORBASINDAN DÖKÜLEN YİYECEKLERE KORKUYLA BAKTILAR... 9

SİZ DE BUYURUN MADAM SARİNA RİYOTO, HALİS ELMA KURUSUDUR!

OH, ÇOK TEŞEKKÜR EDERİZ MÖSYÖ ALFRED MÜLLER, BİRAZDAN YERİZ...

BENİM BAYANLARLA AYNI SOFRADAN YEDİĞİMİ GÖRÜNCE, ŞU MORİNO'NUN AKLI BAŞINA GELMİŞTİR HERHALDE...

İTALYANCA GÜZEL VE KOLAY BİR DİLDİR MÖSYÖ ALFRED MÜLLER... ÇABUCAK ÖĞRENECEĞİNİZDEN EMİNİM...

İTALYANCA HANGİ MEMLEKETİN DİLİDİR MATMAZEL?

AMAN MÖSYÖ ALFRED MÜLLER, BUNU BİLMEYECEK NE VAR? İTALYAN AHALİSİNİN KULLANDIĞI DİL!

YAAA... SİZ İTALYAN MISINIZ?..

BELKİ...

BİZ İTALYAYA MI GİDİYORUZ?

KİMBİLİR?

ARTIK KİMLER OLDUĞUNUZU ANLATMAK ZAMANI DAHA GELMEDİ Mİ YANİ?

RİCA EDERİM MÖSYÖ ALFRED, VAADİNİZİ TUTUNUZ... ŞATOYA GİDİNCEYE KADAR BU HUSUSTA HİÇBİR ŞEY SORMAYACAKTINIZ!

KEMAN ÇALMANIZIN SIRASI ŞİMDİ GELDİ MÖSYÖ ALFRED MÜLLER, LÜTFEDER MİSİNİZ?

EMRİNİZE İTAATİ CANIMA MİNNET BİLİRİM MATMAZELİM, HANGİ HAVAYI EMREDERSİNİZ?..

LUİGİ'NİN "AYRILIK" BESTESİNİ ÇALABİLİR MİSİNİZ?

HAY HAY MATMAZEL!

ALFRED, YARIM SAAT KADAR ÇALDI VE SÖYLEDİ...

DEVAMI VAR

Eğlencelik

Eğlencelik

BULMACA

Hazırlayan :
SEVİL BİLEN

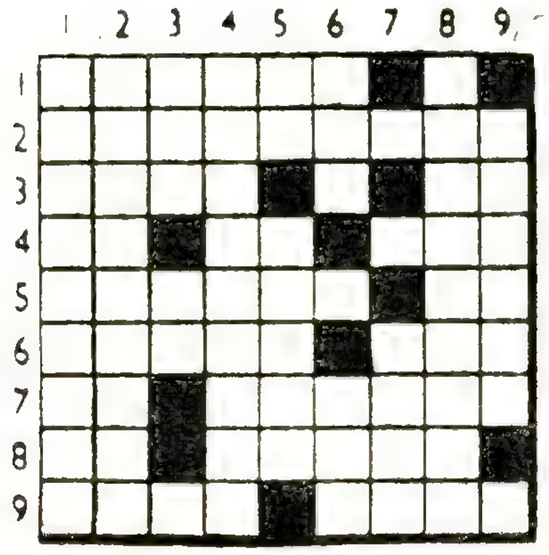

SOLDAN SAGA :

1 — Tanrı ile başbaşa kalma hali, 2 — İstanbulun tarihî anıtlarından biri. 3 — Bir emir veya tersi cenubi Amerika devletlerinden biri, nota. 4 — Sıfat eki, -O ürüse de kervan yürür, - bir çeşit çivi. 5 — Almanyada bir liman şehri, - tersi: yama. 6 — Tiksinti (eski terim), - Bu nesneyi çakmak ve kibrit bulamıyan tiryakiler çakmak taşıyla birlikte kullanır. 7 — Tersinin sonuna ! gelirse kocaman, - Bir erkek ismi. 8 — Benzer, - Vaktiyle bizim olan Rumeli vilâyetlerinden biri. 9 — Tersi, yazılı anlaşma, - Yol kesen haydut.

YUKARDAN AŞAĞIYA :

1 — Uluslar arası şöhretli bir viyolonistimiz. 2 — Mahkemenin tayin ettiği (o işten anlıyanlar topluluğu). 3 — Tersi yapma, - Yiğit. 4 — Malağın anası. 5 — Daima ondan üstünü vardır, - Geri bırakma (eski terim). 6 — Bir sinir hastalığı, - Kadının üzerinde titizlendiği nesne. 7 — Kesici bir âlet. 8 — Sarı renkte yünlü bir giyim eşyası. 9 — Cinsî arzuları kamçılayıcı.

GEÇEN HAFTAKİ :

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	G	A	R	A	N	T	İ	■	K
2	U	T	A	N	■	R	■	D	O
3	A	L	M	A	N	A	K	■	L
4	T	E	■	Ç	■	P	İ	P	O
5	E	T	İ	■	Ş	E	R	E	N
6	M	■	V	A	İ	Z	■	R	E
7	A	R	E	N	A	■	Ç	U	L
8	L	İ	D	E	R	L	İ	K	■
9	A	R	İ	F	■	İ	L	A	N

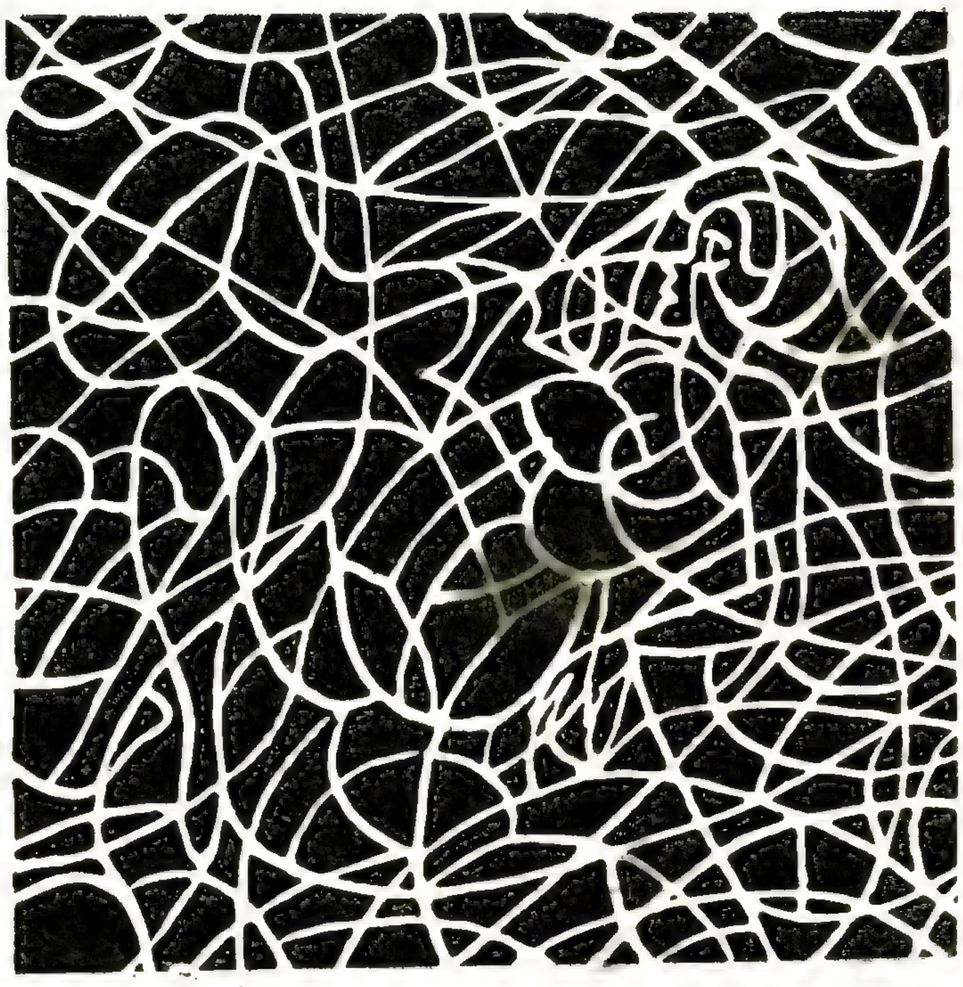

GİZLENEN KADINLAR

Yukarıdaki beyaz çizgilerde çıplak bir kadın oturuyor... Bakalım bulabilecek misiniz? Bulamazsanız haftaya görürsünüz!

★

Geçen haftaki gizlenen kadını da yandaki resimde görüyorsunuz...

KOLEJLİ KOCA

Giovanni Guareschi'den : Vedat G. Üretürk

— 24 —

Tasasını sezmiş olan karısı ona:

— Kendine gel: senin durumun özeldir! dedi.

Ve Gaston Food rahata ermiş oldu.

★

Hikâyemizin bu noktasına gelince, Bn. Léo'nun kendi dümeni ile Pipet koleji Başöğretmeni'ni nasıl tava getirdiğini anlatmayı yersiz buluyoruz. Başöğretmen'in söylevini yazdık; söyliyeceğini yeteri kadar söyledi. Camille Debray'ın ilk kolej günlerindeki sıkıntıları üzerinde bile durmıyacağız. Olaylar arap saçına döndüğünden ve bizi sıkıştırdığından işimizi bitiriveceğiz.

B. Kumkuma Filet ortaya giriyor.

Okuyucu bu kadar aşırı bir kalabalık görmemiştir belki. Bunda tasalanacak bir şey yok. Her Telden Düşünceler'inde, Su Bardağı şöyle der: «Önceden tahmin edilmeyen, önceden görülmeyen şeydir; önüne geçilemeyen, insanın önüne alamadığı şeydir; sakınılmaz olan kaçınılmayandır; şu alçak dünyada altından kalkılamıyan nice ama nice şey vardır!» Kumkuma Filet'nin ortaya çıkışını kestiremediyse artık okuyucunun tasalanacak şeyi yoktur: Şu alçak dünyada gözümüzden kaçan nice ama nice şey vardır!

VIII

Kumkuma Filet'nin hikâyemize girişini anlatmadan önce ve bir kaynak noktası vermek için, tıfıl Dester'den söz açmak yerinde olur.

Tıfıl Dester, bir sabah, bayramlık elbisesini giydi ve Wagoon'gillerin evine damladı. B. Wagoon'un yanına alındı ve ona şöyle dedi:

— Efendim, kızınızla evlenmek için sizden izin istemekle kesbi şeref ederim.

B. Wagoon kuru kuruya:

— Olmaz! diye karşılık verdi.

Sonra delikanlıya, sağdaki çıkış kapısını gösterdi. Genç Dester bu değerli işaretten yararlandı ve sağdaki kapıdan çıktı. Böylece içinde Bn. Wagoon'a rastgeldiği bir odaya girdi.

Delikanlı yanıp tutuşarak kadına:

— Bayan, dedi, bir yıldır ölüyorum aşkınızdan. Boş vakitte gene bu meseleden size söz açabilmem için bana bir buluşma fırsatı vereceğinizi umabilir miyim?

Bn. Wagoon:

— Olmaz! diye karşılık verdi ve sofaya çıkması için delikanlıya cafcaflı birkaç işarette bulundu.

Koridoru geçerken, delikanlı Wagoon'gillerin en genç mürebbiyesi ile burun buruna geldi.

Coşkun bir ateşle:

— Matmazel, dedi ona, sizi gördükten sonra aylardır yüreğimin yağı eriyor. Bu akşam nerede bekleyebilirim acaba sizi?

Genç kız:

— Hiçbir yerde! dedi. Sonra bir oda hizmetçisine seslendi, ziyaretçiyi yolcu etmesi için ona ricada bulundu.

Oda hizmetçisi ahım şahım kimse değildi. Bunun için genç Dester ona şu sözlerle hitap etti:

— Yavrucuğum, müthiş hoşuma gidiyorsun benim. Bu akşam sinemaya gidiyor muyuz?

Kızcağız:

— Olmaz! diye karşılık verdi ve onun ileri geri konuşmalarını kısa kesmek için bir düğmeye basmanın yettiğini açıkladı: Kapı açıldı ve kendiliğinden kapandı.

Sofada tek başına kalınca, genç Dester oracıkta bırakılmış bir şemsiye gördü:

— Vay anasını! Hiç yoktan daha iyidir! diyerek şemsiyeyi koltuğunun altına kıstırdı.

Tıfıl Dester'in hikâyesi böyledir ve, bunu anlattımsa, B. Filet'nin hikâyemize girmesi de düpedüz aynı biçimde oldu da ondan: Yalnız düpedüz başka anlamda oldu.

B. Kumkuma Filet, gerçekten, Madellis'gillerin villâsı önünden geçerken güzel bir gül fidanlığı gördü. Bunlardan bir gül koparmak için elini demir parmaklık arasından uzattı.

Bir oda hizmetçisi:

— Baksana sen! diye bağırdı.

Kumkuma Filet demir parmaklığı araladı, bahçeye girdi ve elini güzelim hizmetçiye uzatarak, şöyle dedi:

— İki gülden, en güzelini seçtim!

(Devamı var)

Dul Bakire

Bir Genç Kızın Hayatı : Bül-Hi-Şeh

— Meselâ şöyle... Mermerden çıplak kadın heykelleri yok mu? Onlara bakmıyor muyuz? Bakarken dikkat ettiğimiz noktalar onun, o taş parçasının kadınlığına ait noktalar mıdır?.. Bir biçim, bir estetik endişesi duymaz mıyız? Alacağımız zevk o biçimi, o estetiği bulabilmiş olmaktan ibaret değil midir? İşte, başkaları, kadının etlisiyle, taşlısını bizler gibi ayırmıyorlar ve ikisine de aynî gözle bakıyorlar...

Orhan bey çok samimî anlatıyordu. Fakat Nurhayat ikna olmamıştı.

— Başkaları dediklerimizin hepsi aynî fikirdeler mi acaba?

— Eee... İşte onu kat'î söyleyemem. Muhakkak istisnalar her yerde vardır...

— Evet, bu iğrençlik her yerde vardır!

Nurhayat, Orhan beyin konuşmalarına karşı verdiği bu kesin cevapların mânasını düşünmeye başlayınca, bana bunları söyleten hangi sebep diye sordu kendi kendine.. Yoksa? Evet, yoksa iğrenç dediği ve biraz evvel hakikaten iğrenerek baktığı adamın suçunu hafifletmek mi istiyordu? Bir çeşit savunmasını mı yapmak istiyordu onun?..

Hayır, daha fazla kalmak istemiyordu artık burada. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Eve gitmek, yatağında olmak, mis gibi sabun kokan beyaz çarşafların serinliğinde rahat bir rüyaya dalmak istiyordu. Başındaki ateş, gözlerindeki yorgunluk, beynindeki uğultu böyle dinerdi ancak... Evet, evet... Eve gitmelilerdi hemen... Saat? Aman yarabbi, ikiye geliyordu! Gece yarısını aşmış, ertesi güne başlamışlardı bile...

— Oooo, çok geciktik...

Diye mırıldandı.

— Kalksak nasıl olur Orhan bey?

— Siz bilirsiniz... Arzu ediyorsanız, iyi olur...

— Ne de olsa, bu saate kadar ilk dışarda kalışım bu... Annem her şeye rağmen merak eder... Benim için kimsenin birkaç saat geç uyumasını istemem...

Orhan bey, hesabı görmek için, garsona işaret etmişti bile...

Salonda, yeni başlayan bir atraksiyona karşı alkışlar patlatılırken, dışarı, sessiz sedasız çıkıvermişlerdi...

Nurhayat, bir oh çekti. Gecenin serinliğinde, temiz bir havanın ciğerlerine doluşu, beynindeki uyuşukluğu çözmüştü.

Yol boyunca, aşağı yukarı hiç konuşmadılar.

Nurhayat, evlerinin bulunduğu sokağın köşesinde arabadan inerken:

— Çok güzel bir geceydi bu Orhan bey, teşekkür ederim!

Dedi. Orhan bey sadece gülümsedi ve elini hafifçe sıktı Nurhayatın. Nurhayat kapısını açıp, evine girinceye kadar arabanın penceresinden baktı.

Sonra, bir kapının kapanışı ve bir motor uğutusu oldu. Eğlence yorgunluğu bitmiş, dinlendirici gece başlamıştı...

★

Pazar günleri, mahalle arası sokakların garip bir sessizliği olurdu. Yorgun olanlar kapalı perlelerin ardında dinlenir, eğlenmek isteyenler kalabalık caddelere açılırdı...

Nurhayat öğleye doğru uyandı. Buna rağmen fazla uyumuş sayılmazdı. Gece, uyumuştum dediği halde pek uyumuşa benzemeyen annesine kısa bir izahatta bulunmuş, saat üçte yatağa girmişti. Girmişti ama, gözüne uyku girmemişti. Gün ağarıncaya kadar, küçücük masa saatini tiktakları, koca bir fabrika makinası gibi kafasında büyük gürültülerle dönmüş, bazan hayalleşen düşünceleri bir filim şeridi gibi gözlerine dolmuştu... Geçirdikleri zamanı âdeta yeniden yaşamış, fakat sevmemişti bu geceyi Nurhayat... Nedenini izah edemezdi, sevmemişti işte...

Ama bunu düşünmek bile istemiyordu. Orhan bey aklına geliyor, her şeye rağmen bu iyi insanın iyi niyetle yaptığı bir dâvetten hoşlanmamak, büyük bir suçmuş gibi geliyordu. Hislerindeki bu karmakarışıklığın, bu huzursuzluğun nereden gelebileceği ihtimalleri üzerinde düşünmeye bile mecali kalmamıştı. Ama günlerce önce, ilk gördüğünde kendisini büyülediğini sandığı o simsiyah bakışların şimdi hayalindeki aksi, bir kin ve bir iğrenme duygusundan başka hiçbir şey yaratmıyordu içinde. Hain bir insanın bakışlarıydılar onlar... O gözleri de sevmiyordu artık, ona benzeyen gözleri de!

(Devamı var)

FALINIZ

KOÇ BURCU «21 Mart - 20 Nisan»
Enerjiniz âdeta içinizden taşıyor,
Büyük başarılara hazırlanıyorsunuz...
Saadete kavuşmak ânınız yaklaşıyor,
Bu mükemmel hayatı rüya sanıyorsunuz!

BOĞA BURCU «21 Nisan - 20 Mayıs»
Kurduğunuz plânı biraz değiştiriniz,
Bugünlerde güçlükler sizi hayli yoracak...
Kaderinizle yeni bir savaşa giriniz,
Sabır gösterirseniz sonu iyi olacak!

İKİZLER BURCU «21 Mayıs - 20 Haziran»
Zevkli buluşmalar ve tatlı konuşmalarla,
Hep birbirinden güzel günler dolu haftanız...
Fakat temkinli olun biraz bu sıralarda,
Bir hayal sukutuyla çarpılmasın kafanız!

YENGEÇ BURCU «21 Haziran - 20 Temmuz»
Başarı şartlarınız pek mükemmel, pek güzel,
Moraliniz de düzgün, işleriniz yolunda...
Size dostça uzanmış gayet kudretli bir el,
Hayal gerçek olacak, bu yardımın sonunda!

ASLAN BURCU «21 Temmuz - 20 Ağustos»
Olur olmaz işlere sinirlenip durmayın,
Dostlarınızın çoğu bu yüzden güceniyor...
Gerçekleri izleyin, palavra savurmayın,
Talihiniz sıkmakla, belki, sizi deniyor!

BAŞAK BURCU «21 Ağustos - 20 Eylül»
Yıllardır üzüntünüz, derdiniz tükenmedi,
Unutmayın ki sabır, saadetin başıdır...
Kader hiçbir insana sebepsiz gücenmedi,
Sizinki saadeti haketmek savaşıdır!

TERAZİ BURCU «21 Eylül - 20 Ekim»
Gözden ırak olanlar gönülden de olurmuş...
Bu sözle sizin artık alâkanız kalmadı...
Hasretiniz aylardır onu yakmış, kavurmuş,
Size dönmektir onun pek yakında maksadı!

AKREP BURCU «21 Ekim - 20 Kasım»
Bugünlerde bir hayli rahatınız kaçacak,
Müşküller ortasında bocalıyacaksınız...
Birisi başınıza yeni dertler açacak,
Fakat biraz gayretle başa çıkacaksınız!

YAY BURCU «21 Kasım - 20 Aralık»
Geçiyor sevdalarla bu haftanız da yine,
Biraz ciddî işleri ele almaya bakın...
İnsan hayatta ergeç kavuşur sevdiğine,
Ümidinizi kıran saçmaları bırakın!

OĞLAK BURCU «21 Aralık - 20 Ocak»
Fuzulî plânlarla harcamayın zamanı,
Hele inatçılıktan tez zamanda vazgeçin...
Her insanın bulunur hayatta zayıf ânı,
Kendinize sağlam bir iş ve bir fikir seçin!

KOVA BURCU «21 Ocak - 20 Şubat»
Her işi duygunuzla idareye kalkmayın,
Biraz da hakikate göz açın, kulak verin...
Dört haftası bir olmaz yılda oniki ayın,
Her mânia yenilir, siz cesaret gösterin!

BALIK BURCU «21 Şubat - 20 Mart»
Talihin sıcak eli omzunuzu tutuyor,
Başarı ümitleri artık gerçekleşecek...
Sizi ancak mânevî emeller avutuyor,
Maddî ıstırapların hepsi birgün geçecek!

4 BUÇAKTAN KARİKATÜR

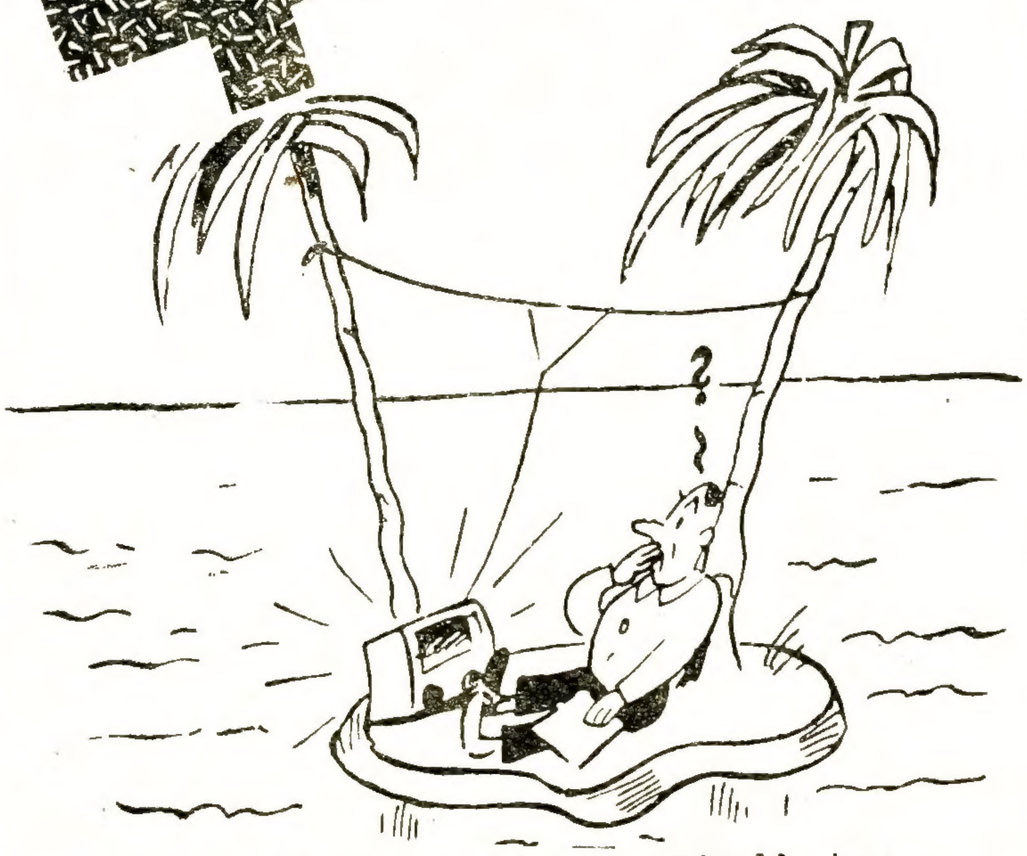

-Sayın dinleyiciler...Şimdi tra-
jedik bir temsil dinleyeceksiniz!

-Bırakın şu mahcubiyeti canım,
gözlerinizi kaldırın biraz...

-Vallahi görmüyorum doktorcuğum!

-Yakaladım Rozita, yakaladım!

-Ne yapayım şekerim, kocam kalabalıktan pek hazzetmiyor...

Çocuklarınız için ...

Güldüren
Bilgi veren
Şahsiyet kazandıran
En Güzel Masallar:

		Krş.
1 —	**KAYBOLAN ŞEHİR** (Şehzade Hasan'ın akla durgunluk veren serüvenleri)	100
2 —	**KONUŞAN KATIR** (Şehzade Hasan'ın akla durgunluk veren serüvenleri)	»
3 —	**MIKNATISLI ADA** (Gemici Ahmedin akla durgunluk veren serüvenleri)	»
4 —	**YÜK TAŞIYAN HÜKÜMDAR** (Gemici Ahmedin akla durgunluk veren serüvenleri)	»
5 —	**KAYBOLAN KIZKARDEŞ** (Akla durgunluk veren serüvenler)	»
6 —	**CİCİ BERBER** (Akla durgunluk veren serüvenler)	»
7 —	**YERALTI ÜLKESİNDE** (Bilgin Erenus'un akla durgunluk veren serüvenleri)	»

Bu seriden çıkacak olanlar :

		Krş.
8 —	**HAYIRSIZ EVLÂT** (Akla durgunluk veren serüvenler)	100
9 —	**AY SULTAN** (Akla durgunluk veren serüvenler)	100
10 —	**TILSIMLI AĞLAR** (Akla durgunluk veren serüvenler)	100
11 —	**KELOĞLANIN MERAKLI SERÜVENLERİ**	100

Siparişler pul veya havale karşılığı isteyenlerin adresine hemen gönderilir.

KEMAL BAKI KİTABEVİ
Ticarethane Sok. No. 44/C
Sultanahmet - İstanbul

(Amca : 77)

REKLÂM. LARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 – 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELERİ	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

(Amca : 78) **Basın : 2522**

başarıyolu

Kültür
Sanat
Edebiyat
Aktüalite
Siyaset

MECMUASI

Başarıyolu, günümüzün en yeni görüş, fikir ve bilgilerini sizlere takdim eder.

Eski sayılarını «Himaye-i Etfal Sok. Emek Han, No. 17 - Cağaloğlu» adresinden isteyebilirsiniz.

(Amca : 79)

Ancabey

-YÜZÜNDEKİ LEKEYİ SİLSENE...
-NİYE? BÜTÜN TABİAT ÇİÇEKLENMİYOR MU?

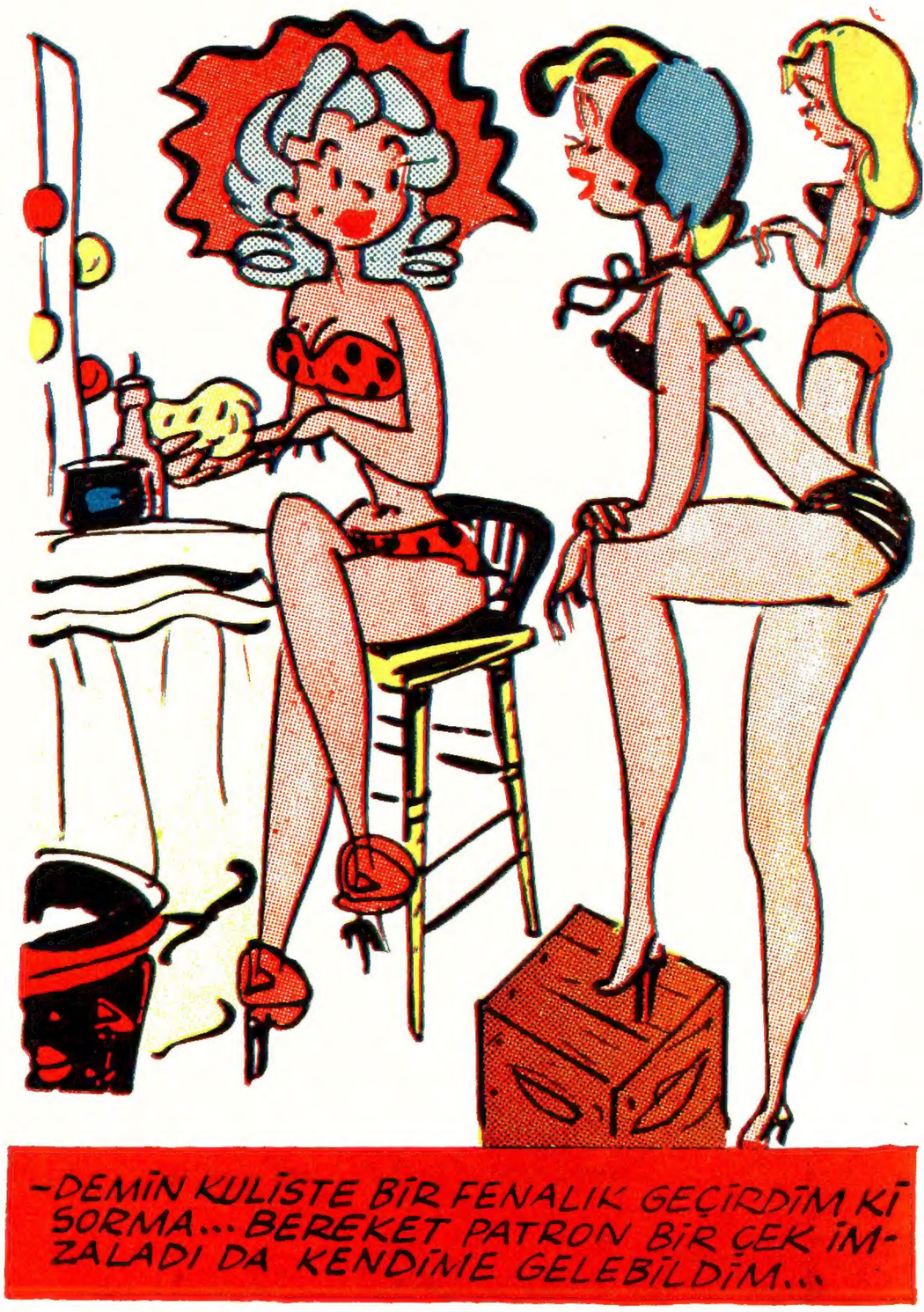

-DEMİN KULİSTE BİR FENALIK GEÇİRDİM Kİ SORMA... BEREKET PATRON BİR ÇEK İMZALADI DA KENDİME GELEBİLDİM...

-MİSKİN HERİF SEN DE... BİR KONTESİN ELİNİN NASIL ÖPÜLECEĞİNİ BİR AYDIR PROVA EDİYORSUN DA HÂLÂ BECEREMİYORSUN...

-İNSANLININ BİR KARDEŞİ YOK MU?.. SENİNLE AKRABA OLMAYI NE KADAR İSTERDİM...